

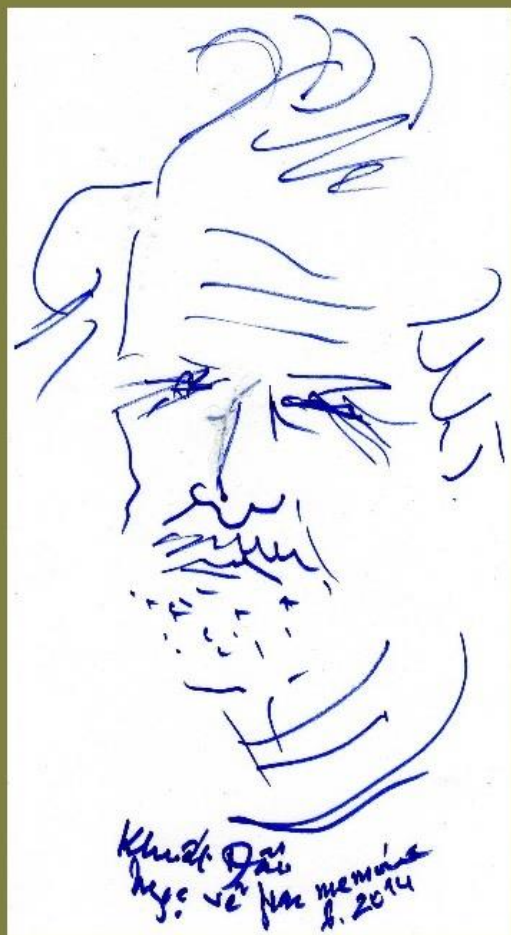
khuyết đầu

NGƯỜI TỬ TÙ

tiểu thuyết

Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu
2016

khuất đạt nhìn bởi đồ hồng ngọc

tv&bh

NGƯỜI TỬ TÙ

Tiểu thuyết

của Khuất Đầu

Tranh bìa : Người Tử Tù - Trần Thanh Châu

Trình bày bìa : T.Vấn

Mục Lục

	Giới Thiệu	01
1 -	Như một vương quốc	03
2 -	Đêm hoang vu	10
3 -	Dòng suối của ấu thời	17
4 -	Chết đuối người trên cạn	27
5 -	Những mặt trời mù	35
6 -	Đôi khi nắng khuya làm tôi nhớ	46
7 -	Bước vào cuộc giấc đầu	53
8 -	Nước ơi, Nước!	64
9 -	Một thoáng nàng	70
10 -	Những quạ và quạ	80
11 -	Tự do để được chết	93
12 -	Bay lên với đường bay xanh biếc	100

Giới Thiệu

Tiểu thuyết “Người Tử Tù” của nhà văn Khuất Đầu, trước đây (Tháng 6/2012) đã được T.Vấn & Bạn Hữu chia ra làm 7 kỳ để gửi đến độc giả. Tháng 3 năm 2016, nhà văn Khuất Đầu đã hiệu đính tác phẩm và có cắt sửa một số đoạn trong bài. TV&BH xin trân trọng giới thiệu lại toàn bộ tiểu thuyết “Người Tử Tù” của nhà văn Khuất Đầu. Như đã trình bày lý do ở lần giới thiệu đầu tiên tác phẩm :

“ . . . Một truyện vừa mà phải chia làm 7 kỳ đăng tải hẳn phải có lý do. Tất nhiên chẳng phải vì nó dài.

Lý do là vì, theo chủ quan người phụ trách trang mạng, theo dõi “Người Tử Tù” một mạch e rằng người đọc sẽ bị ngộp thở, vì bầu không khí của truyện lúc nào cũng nặng nề, u ám, lại thêm lối hành văn không chấm câu, xuống dòng tùy tiện khiến người đọc dễ nản. Có

lẽ đó là dụng ý của tác giả: muốn cho người đọc cảm thông được ít nhiều cái bầu khí nồng tanh ngọt ngào mà người tử tù chính là hình ảnh quằn quại của người dân VN hôm nay đang sống. Cái xác đang thối rữa bị cột chặt trên lưng anh ta, cũng chính là cái chế độ CS đang mục rã. Bị tráng ở chỗ chính người dân VN phải mang đi chôn. . ."

Vì thế, một lần nữa theo chủ quan người phụ trách, độc giả khó có thể đọc trọn một lần trên mạng, nên chúng tôi thực hiện tác phẩm ở dạng điện tử trong tủ sách T.Vấn & Bạn Hữu để độc giả tiện đem về máy và đọc lại khi thuận tiện.

Xin một lần nữa, cảm ơn nhà văn Khuất Đầu và trân trọng giới thiệu tác phẩm "Người Tử Tù" bản hiệu đính năm 2016 đến quý độc giả.

Tháng 6 năm 2016

TV&BH

1. Như một vương quốc

Đá

nghìn năm đá vẫn không tên

muôn năm đá vẫn không tên

đá vẫn chỉ là đá

đá có từ khi chưa có mặt trời

đá có từ khi chưa có trăng sao

đá hiện tồn và mãi mãi.

đá chưa hề biết sinh nên không hề biết diệt

đá chẳng có tuổi thơ nên chẳng có tuổi già

đá lằm lì như khuôn mặt chai sạn của một người nham hiểm

đá cũng lạnh lẽo như mắt nhìn của một người không tình ái

đá không đầu óc nên mệnh lệnh của đá đầy sức nặng quyền uy

đá vạn niên nhưng cũng mới tinh khôi

đá phơi mình đỏ khé dưới ánh mặt trời buổi sớm, đỏ chát dưới nắng trưa và đỏ bầm trong những hoàng hôn khô róc

và đêm,

cho dù đây là phút giờ bình yên của phục sinh, chẳng những khuôn mặt của đá không một chút dịu hiền, mà còn trở nên kỳ bí ma quái, với màu đen nhờ nhờn như bùn, và trong bóng tối càng lúc càng đặc đậm tràn ra từ các hốc hang sâu thẳm, đá kiêu hãnh mở banh cái lồng ngực lạnh lẽo và tăm tối của mình ra, để dẫn dụ đất trời tan biến vào cõi hư vô thăm thẳm

và, chen lấn một cách bạo tàn, và giẫm đạp lên nhau
nhoi nhói, đá cố sức ngóc cổ lên cao để nhìn xuống anh
em bè bạn với cái nhìn kênh kiệu đắc thắng

bởi đó, khác hẳn mọi nơi, đá nơi đây vẫn mưa máu,
vẫn kèn cựa và từng đêm, vẫn kêu thét ồn ã náo động
cả thình không

đá giết nhau từng phút từng giờ, nhưng đá không mất,
nên những xác chết của đá chất cao thành núi.

núi kheo khu

núi dốc ngược

núi với sông lưng cứng và nhọn, với khe sâu bén ngọt
như mới vừa bị chém

núi cũng đỏ khé, đỏ bầm và đỏ chát

núi cũng vạn niên và cũng mới tinh khôi

núi không một cành cây, không một ngọn cỏ cho dù là
khô tím

núi mạnh mẽ và cay nghiệt

núi non trẻ mà cũng cõi già

núi nép mình vào nhau thân thiết một cách điểm đàng

và như thể một cuộc săn mồi, núi liên kết chặt chẽ để
hình thành trùng trùng những lũy thành kiên cố, vây
hãm cái mặt đất đỏ ngầu vẫn không thôi vật vã từng
con bụi máu

núi siết chặt như một người đàn bà đang nghiến răng
khi nghĩ đến người tình phụ

Tuy nhiên,

trong những bình minh xanh rớt hay những hoàng hôn
khuất bóng trời hồng, núi hất lên nền trời cao rộng cái
hình dáng kiêu kỳ và đồ sộ, giống hệt kính thành của
một vương quốc tôn nghiêm

núi có vẻ thâm u tĩnh lặng với rêu phong và cỏ cây
điềm đạm, với những dòng sương khuất lấp mơ hồ

núi gìn giữ trong lòng cả cung điện trang nghiêm, với
những ngựa những xe, những quân hầu lính hạ, những
vương tôn công tử

và mỹ lệ yêu kiều

là chúa của các loài chim

là vương hậu của các loài hoa

là móng trời của các tầng mây

nàng công chúa thiên hương và khả ái vẫn đang khua
nhẹ gót hài trên những lối đi rải đầy kim cương và
hồng ngọc màu thạch lựu

Ấy đấy, từ phía bên kia kinh thành huyền mộng, những
đứa bé và những người già vẫn ngâm thơ một cách
tuyệt vời, vẫn tin tưởng một cách thiết tha, rằng nơi
chốn đó là quê hương của những giấc mơ

Trong những buổi chiều rực vàng và trong những đêm
trăng xanh biếc, các bà nội và bà ngoại vẫn không ngớt
ngoáy trầu, kể cho các cháu bé bỏng, đứa ngồi đứa
nằm, đang vênh ngược tai lên như thỏ để nghe hoài

không biết chán, câu chuyện lạ lùng về cái rốn sâu thẳm của bà mẹ đất vĩ đại, một cái rốn chỉ có trong những giấc mơ

Rằng, từ xa xưa lắm, khi bà mẹ đất vừa mới được sinh ra, bà cũng chỉ là một hài nhi đỏ hồng, hãy còn mang theo bên mình một chùm nhau ruột rả như bao bé con khác và vẫn phải chịu cắt rốn

chính trời đã làm cái việc đó của các bà mẹ, trời đã dùng một con dao dài như sao chổi để cắt rốn, rồi ném chùm nhau vào thinh không

chùm nhau bỗng biến thành một mặt trăng thân ái và vẫn nhớ thương cái cuống rốn dù đã chia lìa

khi cuống rốn đã lành, cái rốn đẹp đến nỗi các vì tiên rủ nhau đến xem và vì yêu thích, bọn họ đã đem tất cả châu ngọc của trần gian tạo nên những đèn đài, những cung điện luôn luôn ngời sáng trong những giấc mơ,

vâng, chỉ trong những giấc mơ thôi vì những gót chân phàm tục không một ai có thể đặt chân vào được.

Nhưng hôm nay, một người phạm tục nhất, tầm thường nhất, nhưng cũng dị kỳ nhất, một người tù có một không hai đã bước vào. Hãy nói là bị ném vào thì đúng hơn, còn tại sao ném và ném bằng cách nào thì chỉ có đá mới biết được. Nhưng đá, như đã nói ở trên, vẫn làm lì xụ mặt không nói không rằng, còn các tên sai dịch thì chẳng bao giờ nói cho ai nghe kể cả những cô gái, mà sau đó họ được vui đùa ngả ngớn như một phần thưởng.

Vậy nên, chỉ còn các người già và những đứa trẻ hãy còn đủ thơ ngây và thánh thiện để tin rằng, người tù là kẻ may mắn nhất, tốt số nhất, một kẻ cốt cách là tiên nên đã có một duyên phận kỳ diệu, được các nàng tiên chấp cánh đưa vào. Buổi tối, trong giấc ngủ còn thơm mùi sữa, hình ảnh anh xinh đẹp và sang trọng vẫn không ngớt lay động trái tim và đôi môi của chúng. Anh sẽ không bao giờ chết đối với người già và em bé. Anh vẫn sống sáng láng như trăng sao, vẫn như ông hoàng cỡi con ngựa tuyệt đẹp rải những bước chân hào hoa trên những đám mây màu hồng, một đôi lúc ghé thăm họ trong những giấc mơ, để cho câu chuyện thần tiên của họ dài thêm, dài mãi như thời gian.

2. Đêm hoang vu

Đêm không đen, đêm chỉ như mực tàu pha loãng và đêm nhẹ hẫng trong khi núi như nẩy vù cao hơn với những sóng lưng gai sắc. Và oằn ẹo. Và kèn cựa. Và gặm róng như những con rồng đen đi tìm con khác giống. Núi xoạc cẳng xoạc chân hết sức hỗn độn sau những cơn động tình bãi hoại.

Người tù thức dậy bởi sự huyền ảo âm ã tuy không trời long đất lở nhưng rền rĩ vang động tận tim óc. Trước mặt. Sau lưng. Bên trái. Bên phải. Núi và núi. Núi đứng nghênh ngang, núi ngồi chồm hổm, núi nằm lỏa thể, cùng góc cổ lên, chụm đầu lại để nhìn cho rõ cái sinh linh bé nhỏ là người tù đang ngơ ngác tự hỏi mình đang ở đâu, trên mặt đất hay dưới địa phủ.

Ý nghĩ đầu tiên buồn bã lướt qua đầu óc anh, vẫn là tù ngục, mặc dù nơi đây khác xa với cái ngục đá mà anh đã từng bị giam giữ. Anh thấy mình bị úp chụp bởi một chiếc lồng, tuy rộng lớn nhưng thực ra, còn đáng sợ hơn cái nhà ngục với tường cao hào sâu. Bởi ở đó, cái hy vọng vượt ngục cho dù bị tạt nước vẫn cứ âm ỉ như tro nóng và vẫn có thể bùng cháy thành ngọn lửa. Còn ở đây, làm sao anh thấp được chút lửa mong manh, trong khi núi non kheo khu cứ như lớn thêm từng phút từng giờ và mặt đất thì cứ tụt xuống sâu hun hút.

Anh buồn rầu nhìn lên đêm cao. Anh chỉ còn mỗi cách nhìn lên đêm cao, với bầu trời bị quây kín bởi núi đá như dưới lòng giếng sâu nhìn lên, ở đó hãy còn vài ánh sao yếu ớt, mệt mỏi đờ đẫn như mắt cá sụn. Anh mơ hồ nghe đêm tối vẫn dâng lên, dâng lên không ngớt

như mặt biển tự bơm mình căng phồng, căng mãi cho đến khi nuốt cả các vì sao. Anh cảm giác như mình đang ngồi trên đầu một ngọn sóng và khi anh nhắm mắt lại cái cảm giác ấy càng rõ rệt hơn, đến nỗi có lúc anh tưởng như mình được nâng lên, đong đưa, chỉ một chút xíu nữa thôi là vượt qua những đỉnh cao, thoát khỏi cái ngục tù không một ai thêm canh giữ.

Anh ứa nước mắt tự hỏi tại sao mình lại có thể điêu linh và đơn độc như thế này. Anh quay quắt gần như phản nộ. Anh thôi nhìn lên đêm cao. Anh nhìn thẳng trước mặt và anh cảm thấy đau nhói trong tim như thể anh vừa bị ném vào vách núi, một cây gươm đá chờ sẵn đã xuyên thủng ngục anh.

Hụt chân từ ảo tưởng, anh rơi tòm xuống vũng lầy thực tại, anh rợn người khi nhận ra rằng cái cõi miền tịch liêu không xúc cảm này chính là nhà mồ của anh, một nhà mồ trống hoác giống như miệng con khủng long chẳng biết đến bao giờ mới ngậm lại. Chính giữa cái lòng chảo này, anh sẽ chết như đá tự đập vỡ mình ra sau khi đã để cho mặt trời nung chín. Và đó là số phận anh, một số phận nghiệt ngã, chính anh phải dày dạn anh, chính anh vừa là kẻ tội đồ mà cũng vừa sai dịch.

Và còn nữa, cái xác mà người ta đè anh xuống để buộc ngựa trên lưng, một cái xác xa lạ từ nay dính chặt vào anh như một cái bướu, tẻ hơn, như một người em song sinh đã chết tự bao giờ. Anh cầm lấy một bàn tay căng bóng như chuỗi ngọc đang thòng xuống bên hông. Anh bóp nhẹ, nghe mềm mềm, nhão nhão và anh hiểu rằng thịt đã chua, da đã bục, sắp vỡ ra hôi thối tanh tưởi đến buồn nôn. Và anh là một phu đồn, chỉ duy nhất một mình anh, nhọc nhằn đưa xác chết đi an táng trong cái huyết mộ lớn rộng lộ thiên này.

Cái xác của ai đó trên mình tôi, núi đá trước mặt sau lưng tôi, mặt trời phun lửa đốt cháy tôi, những cực hình lạ lùng này vì sao tôi phải chịu? Và tôi phải chịu đựng đến khi nào? Anh nghe lạnh và một nỗi ngao ngán trộn lẫn hờn căm khiến anh gục xuống.

Một lần nữa, anh nghĩ tới cách kết thúc đời mình bằng cách đập đầu vào đá. Chỉ một cái húc mạnh, người anh sẽ cong lên, sẽ vỡ ra như đá vỡ. Và như thế, tất cả đều chung hững vô duyên.

Xác chết, núi đá, mặt đất và mặt trời đều chẳng là gì nữa cả. Một khi anh đã vỡ toang thì còn hành hạ anh thế nào được nữa.

Tự sát

Như thổi tắt một ngọn đèn

Như ngắt cụt một mầm cây mới nhú.

Tự sát là cách thế chiến đấu tiêu cực với chính số phận mình và trước khi để cho xác thân vỡ tan, mình vẫn có thể tự hào rằng, chính mình, không một ai khác ngoài mình, đã nuôi sống nâng niu thì cũng chính mình ra tay hủy diệt. Đó là cách làm chủ số phận mình một cách dũng cảm.

Tự sát, xem ra chóng vánh và dễ chịu quá đi, nhưng anh lại mơ hồ nghe ra có điều gì không ổn.

Điều gì vậy?

Hy vọng được cứu thoát chăng?

Ai mà đến được nơi này. Mà cho dù đến được liệu có thể đem anh ra khỏi cái vực sâu hun hút này chẳng?

Vậy thì điều gì?

Anh không biết được, nhưng anh nghe đau xót tận tim óc mình, khi ý nghĩ tự sát thoáng qua lóe sáng như một đường gương. Đường như từ thẳm sâu của tuyệt vọng, anh vẫn còn yêu thân xác mình và anh không muốn xác thân cùng ý chí lại hủy diệt nhau như một cuộc tương tàn. Và lại, tự sát dù nhìn ở góc cạnh nào cũng là một cuộc đầu hàng và như thế là nghịch lý ngay cả với chính lòng can đảm. Một cuộc đầu hàng quá sớm hay là một sự hèn dối số phận cũng thế, cả hai đều bi thảm.

Anh lắng nghe từng nhịp đập hẫy còn bông bột của trái tim thơ trẻ trong lồng ngực âm áp, tiếng dội âm và trong, ngân nga như tiếng nhạc ngựa reo vui trong buổi chiều cuối năm và anh hiểu ra rằng anh đang sống, phải sống, mặc dù kể từ lúc này, sống được coi như một sự chịu đựng kiên khổ trước những nhục nhằn xô đẩy của cuộc hành hình.

Anh lại trông lên bầu trời, cố tìm cánh đồng sao quen thuộc của tuổi ấu thơ, và mặc dù, tất cả đã bị đảo lộn, mọi tên tuổi đã bị xóa mờ, những ngôi sao hiền từ vẫn còn đó, trái tim xinh đẹp và rục rĩ của của chúng vẫn đập dịu dàng như đang hòa âm, tất cả vẫn đang cất tiếng hát bằng một thứ ngôn ngữ diệu kỳ trong tiết điệu hết sức ngọt ngào, chỉ để riêng cho trái tim thơ ngây và đơn độc của anh hiểu. Chỉ riêng anh trong đêm nay thôi và anh cảm thấy yên bình tin tưởng như đứa bé đi lạc vừa tìm được mẹ.

Anh gói đầu vào lòng đêm, lắng nghe khúc hát mênh mông của đêm tối, của các vì sao và tự để cho mình chìm dần vào cõi dịu êm của giấc ngủ. Trong khi đó, những vị thần bay lượn trên cao, chiếc áo choàng dài và đẹp vướng phải những ngọn móc bằng đá, đã phải dừng lại. Nhìn xuống vực sâu, các vị thần ngạc nhiên sao lại có một cậu nhỏ nào lại đi lạc vào nơi khốn khó như thế này. Các vị đều ngậm ngùi, vì tự họ cũng hiểu rất rõ rằng, chẳng thể giúp được gì cho cậu. Các vị thần lại bay đi bỏ lại đêm tối sâu và rộng như chẳng phải là đêm, mà là một ngày ở một cõi trời nào đó đang bị phủ kín bởi mây đen của ác mộng.

3. Dòng suối của ấu thời

Người tù thấy mình đang trên đường trở về nhà. Anh vui mừng nhìn những hàng cây cao lớn đang thân ái tỏa bóng mát suốt con đường anh đi. Anh thăm hỏi những bông hoa mới nở như những người bạn hiền. Đã có lúc anh muốn nằm xuống để hôn lên mặt đất nâu như hôn lên thịt da mát thơm của người yêu dấu. Anh đi một mình, nhưng anh lại cảm thấy như con đường quá chật. Anh có cảm giác phải chen dù rất nhẹ, để

bước tới. Tại vì lòng anh hay tại vì cây cỏ cũng muốn theo anh về nhà? Anh nghe tiếng chim ca trên đầu mình và anh hiểu chúng cũng đang thân ái chúc mừng anh. Tiếng nước chảy mông lung đầu đó, tiếng của một con sông hiền hay tiếng của một dòng suối trẻ, làm anh nhớ tới ngọn đồi ở quê nhà với những dây leo dài như tóc. Anh cố bước nhanh hơn. Cây cỏ cũng hiểu được lòng anh nên đã mở rộng vòng tay để anh đi dễ dàng.

Ngôi nhà giống như một tổ chim nghèo nàn của lũ chim sẻ, nằm quanh hiu ở lưng chừng một ngọn đồi ngập tràn những cỏ phấn hồng, đơn độc như tận cùng trái đất bé xíu và cũng đưng trong bầu trời xíu bé, những cây thông hắt hiu đứng thưa thớt dải dàu như các bức tượng cổ buồn và phấn thông vàng vẫn bay điu hiu trong hơi thở của người và thú

ngôi nhà thường khi rung rinh trong những cơn gió mạnh giống như một trái tim đang múa nhảy

ngôi nhà và những bậc đá xanh dẫn xuống con suối thanh tịnh và mặt đất ẩm ướt đầy mùi thơm của lá khô và nhựa cây

và những triền cỏ mênh mông trong tiết lập thu vàng
rực

và những buổi sáng đầy sương mù lạnh, những buổi
trưa nắng đỏ lưa thưa

và dòng nước rù rì chảy qua những kè đá nhỏ

ở đó tôi đã thân thiết biết chừng nào

tôi mất mẹ

nhưng ngôi nhà đã là mẹ của tôi

ngọn đồi, mặt đất và dòng suối là cô dì chú bác tôi

tôi đã được thương yêu chở che từ tấm bé

tôi đã được ôm choàng dịu nhẹ bởi bầu trời sạch mát
và bao dung

tôi muốn được sống thêm một ngày với lũ cỏ cây hiền
hậu, được nhìn khói thổi com chiều bay lên, được nghe
tiếng cãi nhau của nhái ếch, tiếng gáy so tài thiết tha
của lũ dế

tôi đang trên đường về

xin cho tôi bước tới gần hơn

xin cho ngôi nhà được ôm lấy tôi một lần nữa

và cũng xin cỏ cây lân tuất lại được ôm tôi

xin được áp môi lên mặt đất sau cơn mưa

xin được phanh ngực ra đón làn gió rộng

chỉ một lần nữa thôi mà

tôi sẽ không nài nỉ kêu xin một điều gì khác

tôi sẽ lặng im và chết như hoa

rụng

Tôi đang nghe cơn gió dịu ngọt gọi tên tôi

tôi cũng đang nghe cơn suối gọi tên tôi

và ngay cả cỏ cây sỏi đá cũng không ngớt gọi tên tôi

ở đó, không phải ở đây

ở đó, bao giờ mặt trời cũng mọc lên như một người hàng xóm ân cần và tốt bụng, lúc nào cũng hỏi thăm hay chào nhau bằng những tia nhìn ấm áp và khi tạm biệt cũng không quên để lại một ít bụi vàng

Tôi trông thấy cây cầu nhỏ quen thuộc uốn cong như hình móng trời, cái màu nâu đậm đà của nó vẫn in lên trong trí tôi, như hình ảnh yêu kiều của nó thường khi vẫn in lên nền trời, trong những hoàng hôn thanh tịnh

và làm sao mà chân tôi không run cho được, tôi hãy còn run như lúc nhỏ một mình đi qua trên mình nó, những khe hở cho tôi thấy dòng sông sâu thẳm bên dưới đang ngửa mặt trông lên cười khúc khích, cười mãi cho đến khi tôi vững chãi bước đi trên đường, cũng hãy còn nghe tiếng cười ngân vang

tôi sẽ dừng lại ở cây cầu đó trong ít lâu bởi vì tôi đã từng thân thiết với nó cũng như nó đã từng thân thiết với dòng sông

tôi đã từng đứng trên mình nó như con chim sáo đứng trên lưng trâu nhìn về phía quê nhà mát tươi màu xanh

dịu và thường khi tôi trông thấy khuôn mặt mình nằm giữa lòng sông sáng lên như một tảng đá

tôi cũng thường ngâm mình trong lòng nước ấm áp lắng nghe thân thể mình được vượt ve tinh nghịch và âu yếm

tôi muốn được uống một ngụm nước mát từ lòng nó

tôi muốn uống nhiều ngụm

tôi muốn uống

cả một con sông đầy

Tôi sắp gặp lại những người tôi mến yêu, khi tôi đi vòng ngọn đồi từ tây sang đông để về nhà, tôi tưởng chừng như nghe thấy họ đang tươi cười vui vẻ gọi tôi, buộc chân tôi dừng lại cho họ vừa thăm hỏi vừa nhìn xem tôi đã cao lớn đến nhường nào, xem tôi xinh đẹp đến nhường bao sau những ngày xa cách, tôi cũng trông thấy những đôi mắt dịu dàng và nụ cười dịu êm của các thiếu nữ trong khu vườn hay trên sân nhà của họ

nhưng tôi sẽ bước nhanh qua khỏi xóm giềng lân tuất
để chạy bay lên ngọn đồi tròn trịa nhỏ nhắn dễ thương

như trái vú trù mật của vợ tôi

tôi sẽ gặp nàng

lạy trời

cho tôi còn được gặp nàng

lạy trời

đừng xui khiến cho nàng phải đi đâu đó, chẳng hạn,
như đi hỏi thăm tin tức về tôi rồi tuyệt vọng ngồi khóc
đến nỗi lạc mất đường về

xin cho nàng hãy còn đứng trước sân với ngực phập
phồng và ngã xuống đúng lúc đôi tay tôi kịp đưa ra
nâng đỡ tấm thân mỏng mảnh

xin cho tôi được hôn nàng, một lần hôn cuối cùng san
sẻ hết cả máu tim của tôi và nàng

em thân yêu

chắc em đã khóc rất nhiều kể từ ngày tôi bị bắt đi như thể đời sống của chúng ta bỗng dưng đã bị đánh cướp

em hãy mở mắt em ra như lá cây non hé mở trong đêm, xin hãy nhìn tôi, em nhỏ xíu và dịu dàng, em mênh mông và cao điệu, em hãy còn nhìn thấy tôi trở về may mắn còn hơn phép lạ, em hãy cười bằng tất cả niềm đau của những ngày héo úa, như lúa non khát nước gặp cơn mưa rào, hãy bùng sống mãnh liệt một lần trong đời, hãy hôn nhau bằng cái hôn của cả trăm năm, hãy nói với nhau một lời dài tới tận cõi chết

và sau đó

xin dâng tặng hết thầy cho đất trời

chúng ta không than khóc, không van xin, không nguyện cầu và mơ ước một điều gì nữa

chúng ta trở lại làm những đứa trẻ và chết như là lên đường về thăm quê ngoại

Tôi đã bước tới chân cầu

nhưng sao bỗng dưng tôi cảm thấy cây cầu cựa mình
rồi vươn cao lên như sắp đụng trời

và điều gì vậy?

tôi nghe nhói giữa tim và tiếng kêu bi thông ở miệng
tôi trào ra cùng máu ứa

tôi

roi xuống

tôi thấy mình

đang rơi

xuống

tôi thấy mình

đang rơi mạnh mẽ

và cây cỏ vụt bay lên như một bầy chim hoảng hốt

và dòng sông bỗng cạn khô

và ngọn đời dịu êm vụt đỏ chói như một trái tim đắm máu không lò

tôi

đang rơi xuống

một đáy vực

tôi đang nặng nề với một xác chết hôi thối ở trên lưng

và trên cao kia những vì sao hiém hoi cũng đang lặn mất

tôi chông chơ nằm giữa mặt đất khô nóng

Tôi hiểu là chẳng còn gì

tôi hiểu tất cả bây giờ đã đành là nỗi hụt hơi

tôi mỗi một chờ mặt trời chói dấy như chờ một khuôn mặt của phán quan.

4. Chết đuối người trên cạn

Người tù thức dậy sau khi đã thiếp đi một lúc. Anh mơ hồ nhớ lại giấc mơ không rõ rệt, những hình ảnh nhập nhòa cùng những thanh âm khi chìm khi nổi. Anh cảm giác ở trong anh vừa nở ra thơm ấm, một điều gì đó rất lạ xa nhưng cũng lại mau chóng lụn tàn hút mất.

Anh trơ ra giữa một nhà mồ bằng kiếng với tay chân buồn rầu thừa thãi như không phải của chính anh. Nó nhàu nhò. Nó héo úa. Nó hôm nay không phải nó hôm qua và cũng chẳng phải của ngày mai. Nó là hiện thân của một cái gì không hình thù mặt mũi. Nó có vẻ rất gần với sự chết. Hay là sự chết đang nẩy mầm mọc rễ trong châu thân anh?

Anh đứng dậy một cách khó khăn, bởi vì cái xác buộc ngựa trên lưng cứ nhùng nhằng kéo anh xuống thấp. Anh nghe tiếng ọc ạch, óc ách từ cái bụng căng chướng như một mặt trống. Từ đó tràn ra một mùi hôi gắt, đậm, tưởng như sờ nắm được làm anh nghẹt mũi. Anh váng vất, ngật ngư. Những con sóng kỳ lạ vẫn không ngớt trào lên trong anh khiến ruột gan đảo lộn. Anh muốn nôn, nôn, đến cả mật xanh mật vàng, nôn luôn tim óc, nôn luôn những tháng ngày xưa cũ mà anh đã từng nâng niu trân quý.

Anh cố gắng thử bước vài bước và anh tuyệt vọng hiểu rằng, giả dụ trước mặt anh không là núi đá kheo khu mà là dị êm một triển cỏ mệnh mông và cho dù đời sống chỉ cách anh một tầm tiếng gọi, anh cũng khó lòng đào thoát được. Anh đứng lạng thình giữa đêm

cũng thình lạng, miệng nhay nhay như đứa bé đang nằn bú tay dưới ánh đèn. Anh mong trời mau sáng để lại nhìn thấy ánh mặt trời.

Bất chợt anh rướn người lên, toàn thân rung động như một cái cây bị gió lắc lư. Anh vừa nghe vang dội một tiếng động của đá vỡ trong khe núi sâu. Tiếng dội mạnh đến nỗi những vì sao cũng rung rinh và lả tả thưa dần như đang rụng xuống.

Đá chết

Đá tự đập vỡ mình và gằm rống như sư tử cùng đường

Đá đánh rơi mình trên những tảng đá khác, vẫn chưa hết thói quen so bì kèn cựa, nhảy tung tung như một quả bóng bằng đồng trước khi chịu vỡ tan thành sỏi.

Có một chút gì vừa ồ ạt vừa bi phẫn trong tiếng dội mỗi lúc một hỗn độn, như thể đó là tiếng hét liên hồi thoát ra từ một lồng ngực bị ép chặt đến cả ngàn năm. Chút gì vậy? Hay là những tảng, những khối ù lì, câm nín kia thực ra vẫn có một đời sống. Và đời sống ra sao? Phải chăng một đời xanh gòn gợn và giá băng đờ đẫn, một đời góc cạnh cứng nhọn như côi lòng tịch liêu

chỉ thuần lý trí một chiều? Một đời sống không chuyển dịch chỉ biết âm ào quát tháo, chỉ biết áp đặt, chỉ biết trừng trị, không phải một đời mà cả triệu đời, đang khốc liệt giẫm đạp những mầm sống non tơ khác. Những đời sống ấy càng cao lớn càng vững chắc, thì những cuộc đời khác mong manh như cỏ dại làm sao sống được?

Tiếng dội khá lâu mới chịu im hẳn nhưng trong tim anh vẫn còn ùng ục âm ỉ, còn trầm thống ngân vang cho đến khi mặt trời lên.

Cảm thấy khó chịu vì đứng lên cũng chẳng được ích gì, anh lại ngồi xuống. Đêm trên cao cũng dần dà xuống thấp. Giống như một con nước rút, đêm để lại trên bầu trời những vệt đen bản thủ như một bãi biển đầy rác. Dù vậy, những luồng sáng yếu ớt nhưng ám áp quét ngang bầu trời vẫn là một đổi thay sinh động khiến lòng anh dịu xuống. Anh cảm thấy mùi vị của đời sống hãy còn lẫn trốn ở đâu đó và anh yên ổn đợi chờ.

Đúng vậy, một lúc sau, nền trời trước mặt anh ửng hồng như đôi má tươi non của thiếu nữ. Anh hiểu rằng mặt trời vẫn mọc lên ở đằng đông một cách uy nghi

đường bệ sau khi đã phá những đạo quân ánh sáng đẩy lùi bóng tối về tận ổ hang của chúng. Và mọi sự xem ra có gì thay đổi mấy đâu. Đêm vẫn tàn và ngày lên. Mặt trời vẫn mọc ở nơi thường mọc. Và cái dấu hiệu đêm ấm cũng hứa hẹn một ngày đẹp trời để cho đời sống thường hằng lại bắt đầu bằng những nhịp điệu tuy quen nhưng không nhàm chán, một ngày làm việc, ăn uống, nghỉ ngơi và ân ái.

Nhưng đó là một ngày rất bình thường, rất thân quen của mọi người chứ không phải của anh. Một ngày của anh chỉ có nỗi đau và nỗi nhục. Chỉ một mình trợ trụ cùng với cái xác đang thối rữa trên lưng. Anh như con thú bị cạo trụ lông tách ra khỏi bầy đàn. Anh sẽ làm được gì trước một ngày mới đã bị đóng đinh dấu ấn tù đầy? Sẽ ngồi đây cho đến khi chảy mủ hay léch thếch bò đi? Mà đi tới những đâu và tới để làm gì khi trước mặt sau lưng bên trái bên phải đều là đá?

Anh mệt phờ, ngán ngẫm. Nỗi khổ nhục mà anh phải chịu đựng cứ đẩy lên theo từng nhịp thở. Nó nhầy nhụa, ề ạch. Nó không nguyên do, không kích cỡ, nó không là định mệnh, nhưng hiện tại nó là của riêng anh. Chính vì vậy mà anh cảm thấy nơi nhà tù vĩ đại

không chân song này, mọi cái nhìn đều bị hắt ngược về tận cõi lòng mênh mông tuyệt vọng. Con người đành phải căng lớn hai con mắt của mình ra, chong chong nhìn cho đến ứa máu cái thực trạng nóng bỏng bơ phờ, khiến tâm hồn rung rung bốc khói. Con người đành phải tra vấn, tự khảo tra chính mình, tự nguyện rửa chính mình để rồi sau đó, nằm dài chờ đợi như con chó bị ăn đòn nằm liêm vết thương. Sẽ có một lúc nào đó con người sẽ ngất ngư trong một cơn cuồng điên xoay tròn thân phận mình như một con gió trốt. Sẽ phải vùng dậy thoát ra nếu không muốn bị xéo giày mục rã.

Mặc dù với những ý nghĩ cay đắng, nhưng trong buổi bình minh yên tĩnh và có vẻ như tươi mới này, người tử tù vẫn cảm thấy tâm hồn mình vút cao vút như đỉnh trời đang bắt đầu rực sáng. Anh hiểu là chưa, những thử thách cam go nghiệt ngã mà anh phải chịu đựng, thực ra hãy còn ảm mình chờ đợi như thể một con chồn tinh quái biết né sợ cây gậy quyền phép của một vị đạo nhân. Và, tất cả sẽ thực sự tung hoành, sẽ dọc ngang quây phá khi mặt trời treo cao bỗng nổ lớn như một tiếng pháo lệnh, cho cuộc giác đấu không cân xứng giữa con người bé nhỏ và chính mặt trời vĩ đại, mà đấu trường là cái lòng chảo khổng lồ này và khán giả là

những tượng đá đủ hình thù quái dị đang đứng san sát làm lì kia.

Anh nhìn xuống thân thể mình nhằng nhịt những thừng những xích, nhìn những cẳng chân cẳng tay căng bóng của xác chết, nhìn cái bầu đựng nước lủng lảng bên hông, nhìn những chiếc bánh cột thành chùm và cây gậy của lũ hành mỗi mệ. Nhìn và tự hỏi người ta muốn gì với những thứ ấy. Cho phép anh đào thoát hay kéo dài những khổ đau? Như một con thú bị lột sống da lông rồi thả ra cho chạy. Chạy rồi ngã, rồi lại chạy cho tới chết. Như thế là cố tình cười cợt, sỉ nhục anh. Như thế là tận cùng cái ác.

Và kia, mặt trời sau cùng vẫn mọc lên, đỏ và bóng láng. Người tù ngắm cái khuôn mặt tròn đầy quen thuộc kia, cảm thấy đau thắt khi nghĩ rằng cái nguồn sống mệnh mông bất tuyệt ấy, với anh lúc này, là cả một thách đố kinh hoàng. Mặc kệ, anh uống một ngụm nước và rần rỏi đứng lên. Anh nhìn thẳng mặt trời, nhìn đăm đăm cái khuôn mặt luôn được lau chùi bằng lửa đỏ và anh cảm thấy không thể nào chối cãi sự thân thiết đã có tự bao giờ giữa anh và mặt trời.

Anh muốn cất tiếng chào như trước đây mỗi sáng thức dậy anh vẫn chào mừng. Anh bước tới một bước, với tất cả lòng biết ơn, anh nói, chào bạn.

Nhưng đột nhiên anh thấy mặt trời đổi khác, không chỉ một mà cả trăm cả ngàn, những khuôn mặt đầm đìa máu, cùng phát ra những giọng cười si ngốc phun thẳng vào mặt anh những búng lửa nóng ran. Anh hiểu cái bản án lạ lùng nhất thế kỷ đã bắt đầu có hiệu lực và mặt trời trở thành một tên cai ngục cay nghiệt độc ác nhất. Anh cảm thấy chưa có sự ngây thơ nào lại đại dột và bi thiết như niềm tin của anh đối với mặt trời. Anh đánh rơi cây gậy trong tay mình, lòng bỗng lạnh như đã chết tự bao năm.

5. Những mặt trời mù

Mặt trời

to tròn và đỏ như trái tim vừa mới cắt

mặt trời thở phì phì như một loài rắn độc

mặt trời khắc từng búng lửa chang chang

mặt trời nhỏ từng bãi đờm ứ máu

cái miệng mặt trời nở tràn cả khuôn mặt

một cái miệng sâu dài không lưỡi không răng

và gằm rổng như cộp beo

và si ngốc như đười ươi

mặt trời cười sặc sụa từng cơn điên hí hửng

cả thung lũng đục ngầu và đỏ khé này

cả những núi non lằm lì xụ mặt kia, đang bốc cháy
dưới những trận cười đổ lửa

đất cháy để trở thành guom đao

đá cháy để trở thành quân canh lính giữ

đất và đá đã cháy thiên thu và đã chết không biết mấy
triệu lần

vì đã chết

nên không biết thế nào là niềm ước mơ và hạnh phúc
tột cùng của những cơn mưa lũ, nổi hân hoan của
những trận gió dài trĩu nặng hơi nước, vẻ xanh tươi
thắm thiết của ngàn ngàn bãi cỏ non tơ, mùi thơm

trong sạch nhẹ nhàng của những loài hoa nhỏ dại, về
sừng sững âm u của ngàn sâu bóng cả

đã chết

và từng chết bao nhiêu tháng năm, nên không biết được
thế nào là nỗi niềm mê đắm của những giọt nước run
rẩy trườn qua thân mình, niềm tin yêu rung động của
muông thú khi bước chân giẫm đạp đùa vui

chết tro trụi

chết vô duyên nên chẳng thể nào nghe được tiếng chim
ca vang lừng, những giọt sương rơi rụng và đến cả
những kẽ run của chiếc lá xa cành

đã chết

và giờ đây khô cứng như một người bị róc hết cả tuổi
ấu thơ, róc hết những niềm yêu niềm nhớ chỉ còn tro
cái khuôn mặt bị sị đầy những lỗ hang đục vọng và
những nếp nhăn nham hiểm, chỉ còn lại cái phần xác
nồng tanh đến lợm giọng, một nhìn phải quay mặt ngo
lơ, hai nhìn phải giật mình bỏ chạy

cả cái miền đất trùng trùng những núi non chai cứng
nghiệt ngã này đã là cái hí trường cho mặt trời năm
năm tháng tháng cọt cười gào thét, là những cái bia to
tướng cho mặt trời hung hãn bắn vào ngàn mũi tên lửa,
là những hình nộm đứng trơ cho mặt trời vung gươm
tập chém, là quặng trong lò luyện đang tới giờ nung
chảy

Mặt trời vì vậy, thực sự là chúa tể của cái vương quốc
tịch liêu này và trong cái thung lũng đỏ khé giống hệt
cái miệng to rộng của mặt trời, chẳng một thứ gì có thể
sinh sôi nhưng cũng chẳng một thứ nào bị biến mất

Mặt trời như hiện hữu suốt 24 giờ, nên dù đêm đã từng
chan rười biết bao giọt sương tinh khiết, như là hơi thở
của trời cao động lại cũng chẳng còn được chút gì

Đất chưa mát mình mây đất, đá chưa lảng lai hồn đá,
thì mặt trời khốc liệt đã quạt xuống từng cơn lửa dữ

Và tồn tại thế nào được, khi những giọt sương mảnh
khảnh yếu đuối thế kia, khác nào những thiếu nữ mong
manh trong tay một thẳng dâm bạo

Và gió

những cơn gió lên cao tót vời đã bị mặt trời phùng mang trợn mắt gằm rống đến nổi gió nổi cơn điên, lông lốc quay cuồng, rồi nằm dài chờ đẫn trên những bức tường đá, hay lẫn trốn vào các khe sâu, khóc than một mình

cho đến khi tĩnh lại,

thì gió đã không còn là gió,

tả tơi bơ phờ,

chỉ còn một chút lắt lay như hơi thở của một người đợi chết

Như thế, cuối cùng người ta nghĩ rằng, cả cái thung lũng kỳ bí này là quê hương đích thực của mặt trời, rằng mặt trời không mọc lên từ phương đông và lặn ở phương tây, mặt trời mọc lên chính nơi đây và cũng lặn xuống nơi đây

chính giữa cái rón đỏ quạch này mặt trời xé lòng đất vọt lên rồi lại chui tọt xuống đất như một loài yêu quái

bởi đó, không nơi nào trên quả đất ưu phiền này lại
trần trụi, trọc trời như ở nơi đây, không nơi nào mặt
trời cuồng bạo và nham hiểm như thế

Mặt trời

ngươi có phải là con quạ vàng khè mà Hậu Nghệ đã
bắn năm nào giờ bỗng dung tái sinh quấy phá?

Ngẫm cho cùng, chính ngươi đã tự treo cổ ngươi, chính
ngươi đã tự hủy diệt ngươi và triệu triệu sinh linh khôn
khó

Ngươi có biết vậy không, hay ngươi vẫn dương dương
tự đắc, dương dương kiêu hãnh và găm rổng hàm hè?

Và như thế là hết, đã hết

và như thế là mất, đã mất

những bình minh bát ngát trên biển khơi, khi đó mặt
trời trần truồng và quynh rũ biết ngần nào, làn da của
mặt trời nhỏ mịn đến nỗi có thể trông thấy cả những
sợi gân li ti, mặt trời dễ thương bước đi núng nính trên

đầu những ngọn sóng như một cô gái vừa bắt đầu biết làm dáng

Và trên những cánh đồng xanh ngút mắt, những dòng sông xa tấp đôi bờ, mặt trời thường khi ướm máu như hài nhi vừa lọt từ lòng mẹ, chưa biết khóc cười, chỉ biết ngo ngoe cái miệng đỏ xinh bé xíu

Những bình minh như thế, mặt trời đã mọc lên gọi cảm xiết bao!

Mặt trời vừa mãnh liệt, vừa dịu êm, hiện ra như một nguồn phúc vô biên, hơi ấm của mặt trời đã hé mở đôi lá non của hạt mầm đang ủ mình trong đất, đã tô son vẽ mày cho những ngọn tháp thiên thu dầu dãi, đã làm tuôn chảy láng lai màu xanh đậm mát của núi rừng và sông biển

Và, những cụ già hom hem mừng rỡ vì sống thêm được một ngày, những thiếu nữ chưa chồng náo nức đi thay áo mới

và những chuyện gì đang xảy ra cho những cặp vợ chồng trẻ, chuyện gì vậ cà, cứ xem cái vẻ ngượng nghịu đầy ản ý của nàng, cái mỉm cười ý nhị, cái nguyệt

chứa chan, cái hát tay dấy nẩy bên cạnh anh chàng hơi
mỏi mệt nhưng vẫn muôn nọ kia

và những anh chàng chưa vợ, họ làm gì thế, sao họ kêu
hú hu về phía những cô nàng có đôi mông óng ả và
những bước đi như rắn

cho đến cả chó mèo trâu bò gà vịt, tất cả đều cùng tươi
trẻ đầy sức sống dưới ánh mặt trời vừa tỏa sáng kỳ diệu
như phép màu, tất cả vẫn không ngớt hòa tấu kỳ cục
sai âm luật và tiết điệu, chỉ được cái vui nóng sốt rộn
ràng,

những tiếng mi eo mi eo, những tiếng gâu gâu gâu gâu,
những tiếng ghé ngo ngậy ngô và tiếng gáy rền vang
cao vút, tiếng gáy mạnh, đậm và đầy nhiệt tình của anh
gà trống luôn kên kiệu vì bộ mã diêm dúa lại càng
thêm diêm dúa nhờ ánh mặt trời,

tiếng gáy như một hồi kèn thúc quân

Và, dưới ánh mặt trời thân quen, người ta bắt đầu một
ngày mới thân ái và tự nhiên, người ta đi chợ búa ra
đồng, hay lên rừng xuống biển, đều cười nói xên xang
như đứa trẻ vừa được may áo mới,

một ngày bình yên ran ran trong nắng với nền trời xanh như một niềm an ủi, với gió đùa nắng lao xao trên những hàng cây, với vợ chồng tình sâu nghĩa nặng, với con cái đỏ thắm ruột rà, với tình tự đắm say ở đầu ghềnh cuối bãi, với những yêu ghét giận hờn và mối thù truyền kiếp,

đã đầy dần như rượu chảy trong vò,

đã căng dần như trái cây đang chín.

Và như thế, mặt trời giống như một anh chàng chảnh chĩnh hơi cô độc nhưng không buồn, từ trên trời cao nhìn xuống khoan dung cho dù có hơi riều cợt và ranh mãnh, vì dưới bóng mặt trời chỉ trong một sát na, đã có hằng bao nhiêu chuyện buồn vui của cái đám nhân loại vừa giàu có vừa đói khát, vừa phè phỡn vừa gầy còm, vừa đáng yêu mà cũng vừa đáng ghét, lúc nào cũng kêu be be như một bầy chiên vĩ đại

Cứ như thế, một ngày bình thản trôi qua, cả muôn người và muôn vật đã rất nên hạnh phúc,

cho tới buổi chiều

cho tới hoàng hôn lộng lẫy mênh mông,

cho tới lúc mặt trời hơi âu sầu và mỏi mệt, hơi lạnh lẽo
vì cô độc,

mặt trời nằm chênh chếch trên đầu núi, như một người
già tựa đầu lên cái sinh phần của mình, chờ đợi giấc
ngủ ngàn thu,

đẹp và buồn biết chừng nào giấc ngủ cô tịch của mặt
trời, sau khi đã thổi sinh khí vào đời sống suốt một
ngày ròn rã,

mặt trời yên lặng khuất dần,

mặt trời mỉm cười tạm biệt đời sống,

trang nghiêm và thánh thiện như Đức Cờ Đàm nhập
diệt,

mặt trời sẽ ngủ giấc ngủ của chiếc lá,

bóng đêm,

dù vậy vẫn chưa dám hốt hào dăng lên,

hãy còn mắt nhìn của mặt trời trên lá cây, rừng núi,
ruộng đồng và chiếc bóng của mặt trời ánh lên thình
không như có hằng hà sa số Phật,

và con người nói gì trên cõi nhân gian, phải chăng là
một lời chúc thì thầm, xin mặt trời hãy ngủ ngon và
ngày mai nhớ thức dậy.

Nhưng hôm nay và nơi thung lũng ngục tù này, mặt
trời không phải thực mà là giả,

và chỉ có thể nghe được lời này,

hãy rút đi và đừng bao giờ trở lại.

6. Đôi khi nắng khuya làm tôi nhớ

ồn ào như những người bạn lâu ngày mới gặp nhau, những cơn mưa đầu mùa cũng kéo tới ồn ào và tươi vui như thế, những cơn mưa nở trắng như cả một rừng cúc trắng menh mông và mùi thơm của nước mưa thấm qua lá tranh khô và những bông lau trắng ngấn ngơ như một cái vẫy tay của kẻ gọi đò trong những ngày đông lạnh, những cơn mưa hào sảng đã xối ướt cả thân thể ta và nàng

ta đã làm gì

và nàng đã làm gì

sau khi đã nằm lặng thình trên đỉnh đồi nhìn con điều
giấy

ta đã hỏi nàng có muốn điều lên đến tận mây xanh

lên cao và lên cao mãi

nhưng nàng im lặng lắc đầu

một lúc sau, nàng nói, lên cao để làm gì khi mắt mình
chẳng nhìn thấy được, em không thích chơi điều đứt
dây

ta cũng vậy, ta chỉ muốn sống một cuộc đời vừa phải,
một hạnh phúc mỏng mảnh vừa tầm, không xe cả lòng
mình thành sợi chỉ dài để thả trái bóng hão huyền lên
chín tầng mây, ta phải đi chân trần trên cuộc đời này,
phải xắn cao ống quần lên mà cất bước, lúc mệt mỗi cứ
ngồi phetch xuống đất mà nghỉ ngơi hay thoải mái nằm
dài trong lòng nó

và cuộc đời nồng ấm nào có xa lạ gì với ta, đang nằm sát bên ta hé đôi môi xinh ấm đợi chờ

ta hôn nàng

hôn nhẹ hều dè sền,

như đứa bé chưa muốn ăn hết chiếc bánh trong tay mình

ừ, thì hôn nhìn nhìn, hôn chút chút

hôn cho đỡ thèm

môi nàng thơm như là nước mưa chảy qua những cánh hoa hồng thơm ngát và ta nhẩn nha liếm từng chút một như uống mật ong

những cơn mưa đầu mùa đã bất ngờ kéo tới

thực ra, cơn mưa đã báo trước bằng hơi thở mát lạnh và ta chẳng việc gì vội vã trong khi nàng mỉm cười chờ đợi

chúng tôi đã hôn nhau giữa lúc những giọt mưa reo vui nổ ròn trên khuôn mặt hai đứa, những giọt mưa như

muôn xé rách quần áo chúng tôi, len lỏi vào tận những nơi sâu kín cho đến khi nàng cảm thấy giật mình e thẹn, vụt chạy đi mà vẫn không dấu che được hết đôi mông núng nẩy rất phì nhiêu

cho đến khi về được tới nhà thì cả hai đều ướt đẫm, tất cả những gì xinh đẹp nhất của nàng đều lộ ra đến nỗi có thể sờ nắm được

ta giục nàng đi thay quần áo

và ta nghe nàng cười khúc khích khi thấy mình xúng xính trong bộ đồ mới rộng rinh của ta, nàng reo lên ngộ quá, nhớ có ai vào thì sao

nhưng chẳng có ai thềm vào

và cơn mưa đã đến lúc nhẹ nhẹ buồn buồn như thể những người bạn nhậu xong nằm lăn ra ngủ,

đang hong thả ngáy khò khò

lửa đã được đốt lên và chúng tôi ngồi sát bên nhau

chúng tôi hong tay lên lửa rồi áp lên thịt da của nhau, một đôi khi nàng đè mạnh tay tôi sát ngọn lửa hơn để phạt tôi vì cái tội đã áp cả hai bàn tay thô ráp lên đôi vú nhỏ nhắn và kiêu hãnh của nàng

khi đó, tôi nhớ tới những ngày tắm bé đã tắm không quần áo cùng nàng, tôi là nước và nàng cũng là nước

và lúc này nàng tỏa mùi thơm như hương đồng lúa trổ, chẳng mấy nữa nàng sẽ đến ở hẳn trong ngôi nhà nhỏ này và điều đó giản dị tự nhiên như mưa là phải rơi xuống đất, như sông suối là phải chảy

và cũng bên ngọn lửa thơm mùi nhựa cây, giữa lúc những cây củi nhỏ đỏ rực thành than, khuôn mặt hai đứa nhập nhòa trong ánh lửa lung linh, tôi trông thấy đôi mắt nàng sáng ướt nhìn tôi cũng rực đỏ như đang bốc cháy và chắc nàng thấy tôi cũng vậy, tôi nghe nàng thì thào

anh muốn chúng mình có bao nhiêu đứa con

bốn đứa, có lẽ thế

em cũng muốn như vậy

có tham lam quá không

không đâu, bốn đứa mới chia hai được chứ

sao lại chia hai

chia để đánh nhau chơi ấy mà, em yếu hơn chọn hai
đứa trai, còn anh hai đứa gái

a, vậy thì tập đánh nhau trước đi

tôi đã rất nhanh ôm gọn nàng vật xuống, nằm đè lên

tôi nghe nàng hét la dấy dựa, nhưng thịt da nàng lại đỡ
nâng tôi âu yếm

thân thể nàng nhỏ, thơm và ấm nóng, quăn quít cùng
thân thể tôi như muốn bứt tung cả quần áo

chúng tôi là hai con sông nhỏ xa nguồn, suốt một
quãng đường dài chảy bên nhau, giờ sắp hòa thành một
để đủ sức chảy vào biển rộng

suốt đêm hôm đó, chúng tôi đã nuôi mãi ngọn lửa êm
đềm ở giữa nhà, suốt đêm chúng tôi đã ôm lẫn nhau
giữa lúc tiếng mưa không ngừng thủ thủ kể cho ngọn

lửa nghe những chuyện dọc ngang trời biển và tôi không bao giờ quên được tiếng đập nũng nịu của trái tim nàng bé nhỏ

một đôi khi tôi nhìn thấy thân thể nàng sáng rực lên, ngực nàng thơm như là sáp quý và bụng nàng trơn mát như thạch

và ở những nơi mê đắm như thế, những nơi mà người con gái hằng nâng niu để đợi chờ, không biết tại sao tôi chỉ có thể đặt đôi môi của mình lên, ngoài ra không làm điều gì xúc phạm

lửa bên ngoài, lửa trong tôi và nàng không hiểu sao chưa đốt cháy được chúng tôi

có lẽ vì đêm thanh khiết quá, đêm thiêng liêng đầu đời đã nâng chúng tôi lên đỉnh trời thanh tịnh

cho đến sáng ra, trong khi đất trời cỏ cây tươi mới, chúng tôi cũng cảm thấy mình mới tươi trẻ trung, chúng tôi nhìn thấy trong mắt nhìn của nhau lòng biết ơn còn bao la hơn cả tình say đắm.

7. Bước vào cuộc giác đấu

Vọt thẳng lên cao với tất cả kiêu kỳ hiêu thẳng, mặt trời khoái trá xua đám thổ phỉ hung hãn ra sức vây hãm người tù bé nhỏ. Mặt trời cười oang oang như công chiên được đánh lên rộn ràng trước lúc con trâu tội nghiệp bị thọc sâu con dao vào cổ họng. Và núi đá cũng đang reo hò bất tận với những âm thanh rền rĩ. Núi uống hút cái sức nóng dữ dội của mặt trời, rồi

dùng trái tim nham hiểm tôi luyện cho đến khi bốc khói. Và như những cuộc hành quyết bằng cách ném đá cho đến khi tội nhân gục xuống, đá và cả mặt đất đều ném không ngừng vào thân thể người tù những hòn lửa nóng ran. Người tù gục xuống trên cây gậy trong khi xác chết phơi mở tênh hênh, căng phồng như con nhộng vừa ném vào chảo dầu.

Đã nhiều lần, người tù đuối sức ngã quỵ, nhưng chỉ ít lâu sau, anh cố gượng dậy, nghiêng đầu trên cây gậy khốn khó bước đi từng bước một. Nằm được một lần là nằm mãi, anh nghĩ, mình không được nằm, mình phải gượng đứng lên thôi. Mình phải đi, phải đi, muốn sống là phải bước đi, không thể không đi. Mà anh đi đâu vậy? Đào thoát chăng? Không. Mình phải đi như là phải thờ. Mình phải bước tới chứ không thể dừng lại.

Đứng lại là chết.

Bước tới, mặc dù phía trước là đá khô đỏ khé.

Bước tới, mặc dù trên cao kia là thành lũy khó vượt qua.

Anh chẳng hề hy vọng tìm được một bờ khe hay hang hốc nào êm mát giữa cái nhà tù kheo khu này. Anh đi khập khiễng, xiêu vẹo từng bước thấp, hụt hẫng từng bước cao. Cái xác trên lưng cũng nghiêng ngã theo như một người đồng hành cùng số phận. Mỗi bước đi của anh bây giờ là cả một năm dài. Cuộc đời anh, tuổi thọ anh, giờ được tính theo từng bước chân. Đi để được sống nhiều hơn, sống dài hơn cho dù chỉ là một bước ngắn.

Đi,

đi, và đi.

Ngay cả trong xà lim chỉ nửa mét vuông.

Nắng mỗi lúc một đỏ chói và mặt trời nghiệt ngã dường như thu nhiếp tất cả sức mạnh tột đỉnh của mình, chỉ để hành hạ một con người đơn độc yếu ớt. Cái xác được sức nóng hà hơi càng lúc càng phồng căng như một cái bong bóng của cá ươn. Nó phơi cái mặt vàng ệch với hai con mắt ốc nhồi như muốn rớt ra ngoài, cái mũi đầy lông và cặp môi vênh cong không che nổi cái miệng đang xì hơi thúi hoắc. Nó nằm ngửa

trên lưng anh, phơi cái bụng to kềnh như một thằng trọc phú đang đùa giỡn với lũ gia nhân.

Nó là ai vậy cà? Nó từ đâu tới, sao bỗng dung nhảy xổ trên lưng tôi. Sao bắt tôi phải làm phu đòn để đưa tới huyệt. Sao chết rồi mà vẫn còn muốn dạo chơi vào nơi quỷ quái này? Là đàn ông hay đàn bà, là già hay trẻ, giàu hay nghèo, quyền quan cỡ bự hay không cửa không nhà, cùng một quê hương nghèo đói hay xứ lạ giàu sang, là bậc trí giả hay kẻ tiện nhân?

Anh mơ hồ nhớ lại những cơn sóng ngầm đã không ngớt lay động đời anh, nhớ tới cái đêm hãi hùng khi thức dậy thấy mình bị buộc chặt với một cái xác không phải của một tù nhân vừa bị giết đêm qua, mà cũ xì, mốc thối, hôi hám khiến anh có cảm giác như mình đang bị chôn sống trong huyệt mộ hay một lăng tẩm nào đó vừa mới khai quật.

Trong cái nhà ngục chật hẹp bằng đá, lớn không hơn một chiếc chiếu, đã không còn những mặt người đầy sẹo, những con mắt sắc lạnh, những bàn tay thép nguội, không còn những tiếng cười man rợ, những tiếng quát tháo âm ào, không còn những khảo tra man

dã thời trung cổ, không còn những lục vấn về nguồn gốc cha ông, không còn truy đuổi bè đảng này hay bày đàn nọ. Chỉ còn một mình anh với cái xác được buộc chặt trên lưng, như một quái thai là một cặp song sinh dính liền nhau ở lưng, mà một đứa thì đã chết từ lâu trong tử cung, đứa còn sống phải một mình mang tới bờ huyết.

Anh đã bật dậy với tất cả sức mạnh của một người trai trẻ và một nỗi căm giận tràn đầy. Anh quay mấy vòng, cố hất tung cái xác trên lưng, nhưng với bao nhiêu là thùng là xích, cái xác vẫn đeo cứng trên anh như một cái bấu khốn nạn. Anh gào lên, hãy bỏ cái xác này ra, hãy băm vằm bắn giết gì tôi cũng được, nhưng đừng bắt tôi phải sống với nó. Trời hỡi, làm sao có thể sống được với một xác chết mục rữa!

Anh đã thức suốt phần đêm còn lại để suy đoán cái xác là của ai. Anh cầm cái bàn tay đang chìa ra không phải để bắt tay chào đón mà để thử đoán xem là của một người nào. Cái bàn tay không còn thiết tha gì đến phép xã giao, không còn chút sinh khí đó làm anh giật mình.

Mặc dù nắng nóng, anh vẫn cảm giác như đang chạm vào tử khí lạnh lẽo. Một nỗi hãi sợ truyền kiếp chạy suốt dọc sống lưng anh. Có một điều gì đó bí ẩn như vừa mở ra một cánh cửa tuyệt vọng. Anh biết chắc đây là bàn tay của một người đàn ông vì những ngón tay thô và ngắn nung núc như củ khoai. Bàn tay của một người nông dân hay của một người thợ, thì anh chưa biết và cũng không muốn biết. Nhưng không hiểu sao anh lại nghĩ đây là bàn tay của kẻ đã từng giết người, không chỉ một người mà nhiều người. Có thể bóp cổ, có thể siết cò, cũng có thể chỉ một cái phẩy tay ra lệnh là có hàng trăm kẻ đầu rơi máu chảy. Cái ý nghĩ ấy làm anh buồn nôn và tức giận. Anh, kẻ yêu đồng loại còn hơn chính bản thân mình, giờ đây phải kề vai sát cánh với một tên giết người, quả là điều ô nhục.

Vẫn chưa hết những điều lạ lùng khi cánh cửa ngục được mở ra, anh lại bị nhét vào một cái thùng sắt. Một đoàn người ngựa đưa anh ra khỏi những ruộng đồng phố quận, đến những miền hoang vắng không dấu chân người. Suốt một ngày dài, anh bị nhồi xóc trong chiếc hộp tối đen tưởng chừng như đang đi vào địa phủ. Rồi họ đốt đuốc đưa anh qua một đường hầm sâu hút dài thăm thẳm, sâu và dài như xuyên vào ruột đêm. Họ bỏ

thí cho anh một ít nước, một ít bánh và điều cọt cho anh thêm cây gậy.

Và như thế, người ta đâu có muốn anh chết không kịp ngáp như cha anh đã từng lãnh một đai cuốc sau gáy. Họ muốn hành hình anh mà không phải tốn một chút công sức nào. Cái xác trên lưng anh sẽ thay họ nhục mạ anh, nguyên rửa anh, khiến anh sống dở chết dở, vừa vâng phục nó vừa hèn hạ kêu xin. Cay độc hơn nữa, họ muốn tâm hồn anh vật vã, lụn bại trước khi xác thân mục rã.

Anh dừng lại, nhìn bốn hướng và nhận ra cái miệng hang xa tím đen ngòm mà bọn họ đã đưa anh vào. Đây là con đường ra, là cái cuống rốn chưa lìa nối với chòm nhau xã hội bên ngoài. Biết rằng không cách gì thoát ra được, nhưng anh vẫn cảm thấy một niềm yêu sống mạnh mẽ. Anh quyết phải đi tới đó. Phải đi cho dù không bao giờ tới. Phải đi cho dù cái xác nhọc nhằn cứ muốn lôi anh nằm xuống.

Trưa.

Ở đây lúc nào chẳng là buổi trưa, anh cảm giác núi non nghiêng ngửa vì uống nắng say khật khừ. Anh cũng say, cũng thấy mình cuồng quay điên đảo. Anh gục xuống, tưởng chừng mình đang biến thành hơi và bay lơ lờ trong nắng đỏ. Nhưng mặt đất bỏng rát làm cho anh tỉnh lại. Anh cố gượng dậy. Anh cầm bầu nước nhấp một chút cho ướt môi, mặc dù anh muốn ngửa cổ nốc một hơi dài. Anh phải dè sẻn cho tới giọt nước cuối cùng. Anh đi lảo đảo. Cái xác trên lưng anh như muốn sôi lên. Độ căng phồng của nó đã đến lúc sắp vỡ ra. Phải chi là một người tù còn sống thì hẳn và anh sẽ đổi vai cho nhau. Anh sẽ nói, tao mệt quá, mày thay tao cõng tao một lát. Anh sẽ nằm ngửa ra mà nhìn đất trời. Anh sẽ cười lớn, coi khinh hết thảy mọi sự. Anh sẽ thách đố mặt trời, xem ai có thể nhìn lâu mà không chớp mắt.

Nhưng con gì kia, phải chăng là một con dòi?!

Anh chợt rùng mình nghe lạnh tận tim óc. Một con dòi, tức là một sinh vật, với những hàng lông trắng như tóc bạc đang cố níu cánh tay anh để khỏi rơi xuống đất. Một con dòi như trong xác chết thối rữa của gà vịt, trong các hố xí công cộng, sao lại xuất hiện ở đây. Nó

từ đâu ra nếu không phải từ thịt da đang tự hủy của cái xác trên lưng anh. Có nghĩa, nó sinh ra từ chính con người.

Mà sinh ra từ đâu?

Từ hai lá phổi khép mở như cánh quạt, từ trái tim nhún nhảy phập phồng, hay từ óc não ngọt mềm như sữa đặc? Nó được sinh ra từ ruồi hay đã được sinh ra cùng lúc với hấn ta từ trong bụng mẹ?

Chưa bao giờ anh ngao ngán và tuyệt vọng như lúc này. Anh lắc tay cho con dòi rơi xuống đất, nhìn nó ngo ngoe chống chọi với cái nóng, cảm thấy nó chẳng khác gì mấy so với thân phận anh. Cũng được sinh ra không biết vì sao, rồi cũng chết mà chẳng biết vì lẽ gì. Nhìn cái cách nó cong mình lên đợi chết, anh thấy nó dẫu sao cũng còn may mắn hơn anh. Ít ra nó cũng không phải mang trên mình một con dòi thối rữa nào, và, điều này mới dễ chịu làm sao, nó chẳng cần tra vấn, hỏi tương hay trông đợi điều gì ngoài cái chết đang đợi chờ nó trong chớp mắt.

Nhưng, có lẽ nào một con người với trái tim quý hơn mọi viên đá quý, với đầu óc chứa đầy tri thức, với môi miệng để hôn, để nói để cười, một con người được cho là tác phẩm hoàn mỹ nhất của tạo hóa, được sinh ra để thống lĩnh muôn loài, một con người chỉ thua thượng đế có mỗi cái chết, một con người như thế rốt cuộc cũng chỉ để sinh ra đời sao? Không phải chỉ một con mà nhiều con, cả ngàn cả vạn nhưng nhúc trong từng thớ thịt đường gân. Không phải chỉ một người mà nhiều người, tất cả những sinh vật thượng đẳng từ xưa tới nay và tới tận mai sau, đều sẽ sản sinh ra đời.

Ở tôi, trong tôi, từ tôi cũng sẽ sinh ra đời! Tôi, với thân thể đã từng tỏa mùi thơm nồng nàn làm ngất ngây một người con gái, tôi và trời ơi, cả nàng nữa sao, nàng với thân mình láng cuộn, với ngực và bụng thơm như hoa quỳnh, với môi miệng ngon ngọt hơn hết cả mọi thứ ngon ngọt của trần gian, cái tấm thân xinh đẹp đáng quý nhường ấy, trời ơi, rồi cũng sinh ra đời sao!?

Người tử tù cảm thấy như chảy tuột tất cả mọi sinh lực. Anh đánh rơi mình xuống đất như một chiếc tháp cũ xưa ngã nhào trong cơn địa chấn. Mặt trời ý chí lặn xuống trong anh. Trên nền cao rộng của lý trí đã bao

lần rực sáng giờ chỉ còn hắt hiu chút phần của hoàng hôn ngậm ngùi. Anh không thiết gì gây, không thiết gì nước, không thiết gì bước đi, anh muốn được chết ngay, dễ dàng và vô vị như con dòi vừa chết. Chết như đầu hàng, như trốn chạy, như gì gì cũng được, miễn là chết. Chết và mặc kệ tuốt. Mặc kệ nắng, mặc kệ nóng, mặc kệ cái xác đang là hang ổ của dòi.

Và dòi, nếu các người đã chật ứ thịt da ta thì cứ việc thức dậy đi. Các người cứ hò reo đập phá cái thân thể tù ngục này mà mở hội cuồng say. Ta mõi rụi cả rồi.

Ta đuối sức và thua cuộc.

8. Nước ơi, nước!

Ta muốn uống một con sông đầy

ta hạn hán như cả một cánh đồng khô hạn

ta muốn uống cả một cơn mưa

nước ơi nước

ta muốn uống, ôi, cái bầu bé xíu khốn nạn chỉ làm cho
con khát trong ta bùng lên như hỏa hoạn

lửa trùm kín môi miệng ta, trái tim ta, một bầu nước
như một be rượu nào có ăn thua gì

ta muốn uống một con sông đầy

ta muốn uống hết thấy những hồ ao

đầu óc ta đang là một cái lò rèn phì phò lửa reo không
ngớt, luôn vang động những tiếng búa nện xuống trên
đè, tiếng cụp cật gõ liên hồi trên miếng sắt nung đỏ,
tiếng xèo xèo cháy khét của thép mới trui, hai lỗ mũi
ta, môi miệng ta và cả trái tim ta phun khói không
ngừng, hai lỗ mũi như hai ống bễ khò khè nhọc mệt,
miệng ta là chậu nước ọt bắn thủ đầy những dao và
rựa, những lưỡi cuốc lưỡi cày, ta nghe bất tận tiếng
leng keng xoáy thủng óc não ta

và ta vẫn muốn uống cho bằng được một con sông đầy

Những con sông hào sảng mênh mông ngày đêm vẫn
miệt mài xuôi chảy, đang uốn khúc nơi đâu sao không
đổ về đây mà lại phung phí đổ vào biển mặn, sao
không tung mình lên như những con rồng vĩ đại phun
nước vào đây?!

nước ơi nước,

ta thèm được chết trong nước biết chừng nào

ta sẵn lòng uống cả một đại dương nếu có thể uống được, cho dầu bụng ta muối kêo lạo xạ, còn hơn là chết tại đây trong biển lửa ngục trời

lửa trào lên từ lòng đất, lửa phun xuống từ trời cao, lửa reo phè phè như rấn hổ mang, lửa hát ca cợt cười, lửa chạy tròn quanh ta, uốn lượn như rấn và quật đập như sóng

ta bị căng như tấm da thuộc trên mặt trống, ta mỗi lúc một nâng cao như chiếc bè trong cơn hồng thủy, ta bị nâng lên cho tới gần trời và ta nghe tiếng hỏi xuân ngọc của mặt trời ngạo nghễ

mày chịu thua chưa hả thằng người lì lợm?

mặt trời, mặt trời,

nếu có một con dao chủy thủ trong tay ta sẽ đâm vào người lút cán

ta là tên thích khách, tiếc thay, chưa lên đường đã bị
tước mất dao

ta vẫn nghe tiếng gõ đập leng keng, ta vẫn trông thấy
một màu đỏ láng ướt trơn như dầu

tiếng leng keng làm ta lắc lư, màu đỏ làm ta ngộp thở

ta mơ thấy một con sông đầy và ta thả mình trong đó,
mặc tình cho dòng nước đưa ta đi cùng trời cuối đất

em thân yêu, tôi khát đến nổi thèm uống nước tiểu em

em đang ở đâu, ngọn đời đã cháy và dòng suối thân ái
uốn lượn bên dưới đã không còn nữa, nước đã hóa thân
bay lên đỉnh trời, chim không tìm ra chỗ đậu và một
con chồn đứng khóc là em

phải vậy không

một con chồn dù thế nào vẫn chảy ra nước tiểu

xin hãy gửi cho tôi những hạt nước màu lưu ly nồng
mặn, xin hãy tạo thành một dòng suối mới bằng nước
tiểu và nước mắt của em

ô, tôi muốn cắn vào mạch máu tôi cho máu trào ra rồi
uống vào

tôi thèm uống, thèm uống

ngay cả nước tiểu tôi

tôi đang là con cá nướng, là con heo quay, sắp dòn tan
trong cái miệng đầy răng đá nhọn của ngục tù này

tôi vẫn nghe tiếng gõ đập trong đầu và tôi rút nước như
một trái táo khô

tôi cùn mẫn, bần tiện, hèn hạ, tôi không là tôi nữa trong
cái biển lửa không bốc cháy mà nóng kinh người này

tôi muốn uống nước tiểu em, tôi chỉ còn có em là có
thể cho tôi nước tiểu

thế nhưng em đang ở đâu, em có nghe tôi gọi em hụt
hơi không nào?

ô, phép màu cho một con người chỉ là nước và nước

hỡi mẹ trái đất tốt tươi, mẹ nữ lòng nào để cho đứa con
bé bỏng của mẹ chết khát như thế này!

Và những con dòi, thực phẩm cho kẻ bần hàn này sao?

ta uống nước tiểu ta, ăn dòi để rồi cũng thành dòi sao?

ôi, trái tim ta, mi gây thơ và tội nghiệp biết chừng nào, tại sao mi vẫn còn miệt mài đập mãi trong lồng ngực ta như dòng sông là phải chảy, tại sao mi vẫn kiên trì mà không hề đói ăn khát uống?

mi vẫn đập, vẫn đập, ta nghe tiếng mi trầm buồn như tiếng chuông chiều, ô hay, đến lúc này mà mi vẫn ca hát được sao?

ta chịu thôi, mi gây thơ như đứa trẻ nhưng lại dững cảm như một vị tướng, mi cũng là người mẹ dịu dàng, mi đập như mẹ không ngớt lên tiếng gọi con

mi vẫn đập, đó là tất cả nỗi bi thống và sắt đá can trường của mi

9. Một thoáng nàng

Đã có lúc, giữa khi những ngôi sao chợt mờ đi, bởi một lượt sương kết tụ bằng hơi thở của hằng triệu bông hoa, những lá cỏ sắc run lên khe khẽ, một con đé chợt gáy lên lạnh lói đầu đó trong bụi rậm và chàng cảm thấy đêm dài như một đời người. Chàng đã nghe một tiếng rên nho nhỏ vừa thê thiết mà cũng vừa tha thiết, tiếng rên của nàng và chàng chợt hiểu tại sao những cánh hoa nở ra tuy có vẻ dịu dàng nhưng cũng vô cùng khôn

khó, những cánh hoa có lẽ cũng đã rên như thế khi con ong mang phấn tới cho hoa kết thành nụ, một hạnh phúc cao ngất trời và một khổ đau sâu hút, cả hai như ngày và đêm, như sáng và tối, như sống và chết, như một cặp song sinh buộc chặt lấy nhau đến tận cùng cuộc sống miên viễn.

Chàng nghe tiếng rên âm ứot của nàng và chàng hiểu nàng đang vỡ ra như hạt mầm cựa mình trong đất. Chàng cảm giác bầu trời như thu nhỏ nóng sốt trong khi trái đất mỏng manh ấm áp trong tay. Chàng nghe tiếng rên ứot át kéo qua hồn mình như một dòng sông nhỏ đang tỏa hơi ngào ngạt trong buổi bình minh êm dịu. Chàng cảm thấy vừa phấn khích vừa ân hận. Một nửa giọt nước mắt nàng lấp ló giữa hàng mi đã được chàng làm vỡ ra bằng đôi môi, rồi lại hôn ngọt ngào thay cho một lời xin lỗi.

Người nàng chột run lên như chiếc lá khẽ run dưới hơi thổi mạnh mẽ của một loài chim đêm. Nhưng nàng yên lòng khép mắt bơi qua một con sông rộng, căng ngang từ bờ cõi sinh đến bờ cõi tử. Nàng thấy mình được nâng đỡ một cách trọn vẹn, an toàn, đến nỗi nàng tưởng chừng có thể bay lên cùng với mùi hương thắm

kín. Một đôi lần giữa con mê đắm, nàng hé mắt nhìn chàng như đứa bé mới sinh lần đầu được nhìn thấy ánh đèn. Nàng hơi sững sốt nhưng đôi môi dễ thương và ngoan hiền của nàng lại hé cười như một lời cảm tạ,

rằng anh đây phải không, anh quen thuộc sao bỗng dưng lạ lùng quá đỗi, anh dịu dàng sao lại thô bạo dường ấy,

anh đáng giận nhưng cũng đáng yêu xiết bao, anh vừa giết chết em mới đó, rồi lại cũng chính anh cứu sống em mới đây, mà sống dữ dội, sống mãnh liệt hơn cả trăm lần.

Nụ cười âm áp của nàng như một lời khen tặng và cái điều tưởng chừng thô bạo khiến nàng phải rên lên đau đớn hóa ra chỉ là tiếng pháo lệnh của hạnh phúc. Giống như dòng nước đã băng qua được thác ghềnh, đến lúc bình yên duỗi dài giữa hai bờ cỏ, chàng cũng tuôn chảy vào nàng và nàng cũng bình yên duỗi dài trong mê mị.

Một lúc lâu gần như là một lúc ngủ ngon, cả hai cùng mở mắt nhìn nhau như thể vừa sống qua một cuộc đời

khác. Chàng có vẻ lúng túng ái ngại vì ngực và lưng quá đồ sộ, còn nàng thì thẹn thùng vì nhớ ra mình đã rên lên nho nhỏ.

Nhưng đó là một đêm xinh đẹp hơn hết thảy mọi đêm, những vì sao được tắm trong hơi thở của muôn hoa và không khí thoảng mùi hương của cỏ sắc và hương thâm của phấn bông lau, hai người đã chìm trong lối đi ngập tràn cỏ phấn hồng và trong tiếng ca ngân dài của côn trùng quen thuộc, hai người đã đuổi nhau như hai con chồn lông trắng chạy bồng bênh giữa đám cỏ bành bồng, cho đến khi mệt nhoài hay là cố ý mệt nhoài để được ngã lên nhau.

Đó là một đêm mà sự sống và sự chết gặp nhau một cách bàng hoàng, sự sống và sự chết ôm riết nhau thân ái như hai người bạn tri kỷ, sự sống mạnh mẽ và quyn rũ như một người nam, còn sự chết đằm thắm và dịu dàng như một người nữ, sự sống và sự chết lướt tới như hai tia lửa điện gặp nhau trong mây.

Và trong mùi hương của cỏ bồ xít, dưới những vì sao đẹp như hạt lệ mừng và trong khi dòng suối của ấu thời

cát tiếng ca quen thuộc, chàng cảm thấy hơi nóng của thân thể nàng đã làm cho khuôn mặt mình ửng chín.

Đột nhiên bẽn lễn vì thân thể giàu có tinh khôi của mình trông trơn dưới mắt chàng, nàng dẫu mặt trong mái tóc dài cứ như hờn dỗi, thực ra là náo nức đợi chờ như mặt đất ẩm ướt chờ mùa xuân.

Chàng mạnh khỏe ào ạt như dòng nước mát tưới lên thịt da nàng đang nứt khô hạn hán, làm nở rộ những bông hoa chưa nhìn thấy bao giờ.

Và nàng, nàng mênh mông như biển, ôm choàng tất cả, dung chứa tất cả, nàng không tan chảy như chàng, nàng lớn lên như bầu trời và mênh mông như đêm tối, chính nàng nâng đỡ chàng, dạy bảo chàng, chính nàng nghiêm mặt răn đe, nhưng cũng chính nàng ngợi khen khích lệ.

Cả hai đưa nhau lên tột đỉnh của sự sống và xuống sâu tận cùng của sự chết, cả hai đều cháy ám và thịt da reo lên như lửa mừng gặp củi.

Nàng cảm giác hôm nay mình mới thực là mình, dường bệ và lộng lẫy, nàng ngự trị trên ngai kết bằng đài hoa

do chàng mang tới và chàng chẳng phải là hoàng tử mà là một thị đồng ngoan ngoãn.

Cả hai đều muốn nói cảm ơn lẫn nhau.

Chàng nằm sát bên nàng trên mặt đất hăng nồng mùi cỏ bồ xít, chàng luồn tay dưới chiếc cổ trắng và sáng như một ý tưởng nhân hòa thánh thiện, lùa những ngón tay vào trong tóc nàng với vẻ lười biếng, lắng nghe cảm giác rã rời nhưng hết sức dịu êm lan tỏa khắp châu thân, chàng nói khẽ,

ngủ đi em, ngủ một chút nghe em

và nàng ngoan hiền khép mắt,

nhưng chàng biết cũng như mình, nàng không ngủ, nàng thở thật nhẹ nhưng hơi thở nàng vẫn cứ lay động chàng bởi mùi thơm như ướp bằng hương lá chanh và không chỉ ở ngực nàng mà cả người nàng cũng bông bênh như một con thuyền nhấp nhô muốn ra khơi

Và con nước lại lên, gió lại nổi, buồm lại phồng căng, họ lại đưa nhau đến những miền trù phú tịch liêu là

vương quốc của riêng hai người. Họ nhìn nhau yên lặng như chưa bao giờ được nhìn nhau no nê như thế.

Chàng thấy khuôn mặt nàng sáng lên trong đêm tối với hai con mắt nửa dỗi hờn nửa dịu ngọt, nhưng miệng nàng lại tỏa sáng một nụ cười ấm áp rất bao dung. Chàng hiểu đó là một ân sủng sẽ đỡ nâng chàng trong suốt cuộc đời.

Còn nàng, trước mặt nàng không còn bầu trời, sao đêm, bóng núi mà chỉ có chàng mạnh bạo như một đám mây sưng nước. Có lúc nàng đã muốn nâng mình lên hôn phớt cái khuôn ngực mướt mồ hôi của chàng, liếm láp cái vị mặn ngọt ngào từ cơ thể săn chắc. Nàng nương theo hai cánh tay vững chãi như hai trụ chân cầu, cố đưa cằm cho môi chạm vào ngực và trong một thoáng mơ hồ nàng nghe tim chàng đập như một hồi trống thúc quân.

Nàng bàng hoàng đánh rơi mình xuống, không phải vì giật mình mà vì biết chàng đã vào thật sâu, nàng nhớ ra mình đã kêu lên, không biết có phải tên chàng hay một tiếng gì tựa như tiếng khóc, một tiếng rất nhỏ nhưng lay động đến cả đất trời,

nàng nghĩ thâm, mình chết, sung sướng được chết

Và với cái chết êm ái ngọt ngào như thế, nàng thấy trong người ứ căng niềm sống. Ngực nàng như buồm no gió với hai núm vú đỏ hồng đã ngã màu nâu ướt. Cả người nàng như được thay da nên rất mỏng, rất mới, rất thơm đến nỗi cảm nhận từng chút hơi ấm của người chàng. Nàng có cảm giác mình là ngôi nhà xây xong đẹp đẽ nhưng lại đóng kín, nay đã được mở cửa bởi bàn tay của chủ nhân thanh lịch. Ngôi nhà thân thể nàng giờ đây là của chàng. Lạ lùng làm sao, nhờ có chàng nên mới biết được mình có bao nhiêu là kho báu, bao nhiêu là khoái cảm, bao nhiêu là rẫy run. Chàng đã ân cần đưa tới những nơi giàu có, phát sáng, khiến nàng hiểu được rằng, từ đây nhịp máu chạy dưới thịt da nàng, ngân vang trong các đường gân mạch khỏe đều vọng âm hơi thở và nhịp máu của chàng. Giọng nói của nàng cũng trầm ấm, thiết tha và nũng nịu hơn, như thể là hạ xuống nửa cung bậc cho vừa với bản hòa ca của chàng. Bằng cái nhìn rất mới, nàng nhìn chàng như thể chiêm ngưỡng một vị thần bỗng mạng. Nàng muốn nói hết những ý nghĩ của nàng cho chàng nghe, muốn cảm ơn chàng một lần nữa và nàng tin chàng cũng muốn như thế.

Thật dịu dàng, nàng nghe tiếng chàng gọi nhưng không phải ở sát bên tai mà ở tận một dòng suối xa, một tiếng gọi nhẹ làm sao nhưng cũng vang dội xiết bao. Nàng nhìn chàng, không lên tiếng cũng không gật đầu, nàng muốn được hôn lên cái miệng nóng nản đó, đôi mắt thắm thiết đó, cả bàn tay tọc mạch đó, nàng muốn được nói với chàng không chỉ một lần mà còn nhiều nữa trong suốt cuộc đời dài màu mỡ. Nhưng nàng e thẹn không nói nên lời, chỉ đáp lại chàng bằng một nụ cười mà chàng hiểu như một lời mời gọi. Nàng thấy chàng một lần nữa nghiêng xuống như một đám mây sũng nước, hơi thở chàng lại đun nóng khiêu khích nàng để rồi cả hai cùng tan ra hòa nhập với bóng đêm vô tận.

Và bây giờ nàng hiểu được tại sao dưới ánh nắng mặt trời hoa lại nở, nhựa lại chảy trong cây, trái nhú lúp xúp trên đầu những đài hoa, hiểu được tại sao lúa trở đòng đòng, lúa chín, tại sao con tầm bụng chứa đầy kén và nàng thâm kê tên chàng như gọi tên một nguồn phúc.

Bây giờ mọi sự hoàn hảo và tự nhiên như những lần đã tắm không quần áo, những lần gói đầu lên nhau nằm

ngủ như chó con. Bây giờ hạnh phúc là một cái gì gần gũi và có thật.

Và như dòng suối vẫn chảy, như trái tim xinh đẹp của các vì sao vẫn đập, hai người đã nhu thuận khôn ngoan trong nhịp điệu âm thầm của trời đất, hai người đã chết hằng triệu lần và cũng hằng triệu lần được tái sinh, trong những phút giây của thiên thu ngắn ngủi, đã dạo chơi từ địa ngục đến thiên đàng, đã bay bổng trong những phút thoát thân vi diệu như cái chớp đỉnh điên cuồng của các đại nghệ sĩ trong khi sáng tạo đã vươn tới.

Một lần nữa nàng thấy mình lớn bằng trời đất, nâng đỡ chàng, dạy dỗ chàng

10. Những quạ và quạ

Quạ đã tới!

Quạ! Quạ!

Quạ réo tên mình như một sự tôn xưng thậm ngu ngốc.

Những con quạ đen trộm cắp láo liên, thoát ra thoát vào các xóm làng, rình bắt gà con.

Những con quạ, lòng sục bạo tàn như những tên thổ phỉ, chui rúc vào các tổ chim hiền lành bố mẹ không biết chống đỡ, đập vỡ những quả trứng nâng niu, vật chết những chim non mới nở.

Những con quạ đói khát, luôn luôn đói khát, thường khi vẫn bị chim sáo và chèo bẻo đuổi đánh xác xơ.

Những con quạ đêm đêm kêu thét trên mái nhà những người đang hấp hối.

Những con quạ trong buổi chiều đã tối, những tên khôn kiép từ khắp nơi đã nghe ra trong gió mùi tử khí, như cá mập đánh hơi mùi máu trong ngàn dặm biển xa.

Quạ! Quạ!

Xếp lại những đôi cánh đen nham hiểm, chúng dừng lại trên những mỏm đá nâu, nhìn xuống cái xác thối rữa với tất cả nôn nao còn cào, khiến cổ họng chúng bạnh ra và từ đó thoát ra tiếng quạ quạ khàn đục. Chúng vẫn gọi tên mình kêu hãnh, nồng nhiệt, như thể trên đời này chỉ có quạ là xứng đáng được tụng ca.

Quạ, quạ!

A, cái bữa tiệc phơi mở nồng nàn kia, chờ đợi gì nữa mà chúng mình không nhập tiệc! Hãy sà xuống, vợ con ta, anh em ta, bạn bè ta, hãy sà xuống như những lần bắt trộm gà con. Chúng mình có những chiếc mỏ sắc

như dao kéo. Chúng mình biết cách làm cho thịt người chết và ngay cả người sống phải rớt rôi, chạy tuột vào bụng.

Nào hãy reo lên để ca ngợi vận hên.

Quạ, quạ!

Quạ muôn năm!

Những con quạ bản thủ liền sà xuống thấp. Đôi cánh đen của chúng che rợp một góc trời.

Quạ muôn năm!

Quạ muôn năm!

Quạ bay đầy trời.

Quạ bay như quân cuồng khấu công thành.

Quạ kêu vang trời như một bài ca ai điệu.

Quạ muôn năm và muôn năm quạ!

Người tù nhìn bầy quạ đang bay lượn trên đầu như những kẻ đồng bóng chạy đàn. Anh có cảm giác như mình đang gặp lại đời sống xô bồ, ồn ào, quen thuộc sau nhiều ngày xa cách. Anh chờ đợi chúng tới gần với ít nhiều tò mò, thích thú. Anh nghĩ, ít ra chúng mày vẫn sinh động hơn những núi non xụ mạt và cũng dễ thân quen hơn là những con dòi.

Anh ngửa mặt nhìn lên trời, vui vẻ bảo chúng:

Thì xuống đây xem nào, làm gì mà ồn lên như thế.

Anh nghe giọng nói mình khó khăn sau nhiều ngày câm lặng. Một giọng nói mệt nhọc, nhiều lúc ngã quy như một người ốm yếu phải leo lên dốc. Có lẽ, từ đây nhờ chúng mà anh được nói, được cười. Dù rất ghét những ai tự ca ngợi mình, nhưng cái tiếng quạ quạ vẫn làm cho anh cảm thấy vui tai. Nó vẫn dễ nghe hơn là tiếng vang khô khốc của đá lăn trên đá.

Quạ quạ!

Muôn năm quạ!

Thì mặc xác chúng mày, muốn bao nhiêu năm mà chẳng được!

Nhưng lũ quạ hôi tanh vẫn chưa đáp lời anh. Chúng hãy còn bay như diều võ giương oai. Chúng đang thét gào như quát bảo: này, cái thằng người như con sâu róm kia, rồi cũng sẽ làm môi cho bọn tao đấy, quạ quạ!

Bầu trời bây giờ mù đục, các vách đá không còn chói chang nhưc óc. Người tù cảm thấy tự tin hơn vì ít ra anh cũng đã chống chọi được với cái buổi trưa khắc nghiệt nhất trong đời. Từ đây, với đêm tối sắp đến, mọi sự chắc sẽ dễ chịu hơn, anh tin là như vậy.

Đột nhiên, hết sức lặng lẽ, lũ quạ đáp xuống bên anh. Chúng nhìn anh như lũ trẻ nhìn một người đàn ông xa lạ đang mang trên lưng một thùng quà. Không hiểu ông ta sẽ tung hê hết cho chúng hay bày trò phỉnh gạt?

Người tù nhìn lũ quạ nhích tới bằng những bước chân rón rén. Gần, thật gần. Những cái mỏ cong như câu liêm, sắc như mỏ chim ưng kia rúc vào cái xác trên lưng, chỉ trong chớp mắt là sẽ chẳng còn gì. Không còn lũng lảng tay chân, không còn thịt da hôi thối, không

còn đòi. Ừ, không còn đòi, đó là điều anh mong đợi nhất.

Và một khi, cái xác chương phình không còn đeo bám trên lưng anh nữa, anh cũng sẽ không còn thùng, không còn xích, anh sẽ nhẹ tênh với tự do bát ngát, tự do đứng ngồi, tự do tới lui và tự do chết. Thật không ngờ cái lũ dơ bẩn kia lại có thể đem đến tự do cho anh. Với tự do thênh thang, anh sẽ cố leo lên những mỏm đá cao kia, sẽ nhìn lại cây cối, ruộng đồng, cửa nhà phố quận. Anh sẽ hét lên thật to hai tiếng tự do, dù biết rằng sau đó anh sẽ chết. Cái ý nghĩ chết tự do, tức là làm chủ cái chết, khiến anh cảm thấy ít ra, mình vẫn còn là một con người chứ không phải con đòi.

Anh nhìn lũ quạ bằng cái nhìn mời gọi thơn thảo. Anh ngoác tay nói với chúng: lại đây, lại chia giúp cái của nợ này. Một vài con như hiểu được xích lại gần. Chúng nghiêng đầu ngắm nghía, lựa chọn chỗ nào là thơn ngon nhất.

Quạ quạ, cho thiệt phải hôn?

Ừ, anh nói, lại gần chút nữa, đậu trên lưng tao đây. Nay, ăn thử một con dòi để biết nó mê toi như thế nào.

Anh nhặt một con dòi đang bò trên bụng, búng về phía con quạ đứng gần nhất. Những cái đầu đen chụm lại như ruồi. Một cái cổ giương cao bạnh ra và anh trông thấy con dòi sáng trắng biến mất trong cái miệng đỏ như máu. Vừa kinh tởm nhưng cũng vừa thích thú, anh lại nhặt những con dòi đang bò lúc nhúc trên mình, ném cho chúng.

Lại giầy xéo tranh nhau, lại kêu quạ quạ như bảo: nữa nữa!

Vui quá, chúng mày ăn như người ta nhai bánh trắng trước khi vào tiệc. Thì đây, cái bữa tiệc ê hề đang bày sẵn trên lưng tao đây. Còn ngại ngần gì nữa mà không chịu nhảy phóc lên, hãy xơi một bữa no kênh cho bỏ những ngày đói khát.

Nhưng lũ quạ chưa đủ tin nên chưa dám nhảy lên. Cái máu trộm cắp khiến chúng lúc nào cũng dè chừng cảnh giác. Tổ tiên chúng đã bao nhiêu lần sụp bẫy, chỉ vì

những chú gà con ngơ ngác đang kêu chim chíp dưới những tấm lưới nguy trang.

Người tù nghĩ ra một cách mời gọi khác. Anh quay lưng về phía chúng, chìa cái xác tênh hênh nhầy nhựa máu mủ. Thơm ngon quá phải không? Ăn hết đi, ăn hết rồi rút khỏi mắt tao! Nhưng lũ quạ tinh ranh lùi lại. Khó tin quá. Lũ người đầu có dễ cho không như thế. Sự nghi ngờ khiến chúng bay toáng lên.

Không dụ được lũ quạ khiến anh ngồi chỏng chơ lãng xẹt. Chẳng lẽ chúng chỉ ăn dòi? Đợi cho cái xác kia biến thành những con dòi, để thật mềm, thật ngọt rồi mới chịu ăn như những kẻ cầu kỳ thì biết đến bao giờ. Chừng đó thì chính anh cũng đã rã mục ra rồi!

Nhưng anh lầm, lũ quạ không chỉ muốn ăn dòi mà còn muốn móc mắt anh ra. Chúng lại kêu quạ quạ như để tăng thêm can đảm, đáp xuống sau lưng anh. Những con dòi tuy béo núc nhưng chẳng thấm vào đâu so với tính ăn bản của chúng. Một vài con chỉ làm cho chúng thèm khát, háo hức, cuồng điên hơn mà thôi. Chúng không ngót reo quạ quạ như gặm gừ dọ nạt.

Người tù cảm thấy rờn rợn như đang nghe tiếng quát tháo trầm thống của thần chết. Chỉ có hấn mới có ngôn ngữ và giọng điệu âm ào như thế. Chưa từng gặp nhau, nhưng anh cảm thấy hấn đang đến thật gần, như thể hấn quanh quất đầu đây. Không còn nghi ngờ gì nữa, lũ quạ hôi hám kia chính là đạo quân tiên phong của hấn.

Anh đang tư lự, dùng dằng thì đột ngột như một con sóng đen, lũ quạ ào tới. Chúng lao vào người anh những cú đâm ô nhục, còn hơn lúc bị khảo tra trong ngục đá. Chúng chen lấn, giẫm đạp, gào la. Chúng thọc sâu những cái mỏ gọng kềm, rúc vào mớ thịt dềnh lên như bùn lỏng. Chúng vừa kêu quạ quạ vừa hôi hả nuốt òng ọc. Chúng trùm kín cả cái xác và người tù như một nắm mồ đen.

Anh chết ngộp trong nắm mồ nồng tanh dơ bẩn đó. Chính anh cũng bị quặp lấy, róc rĩa. Thịt da anh đã không ngót kê than. Anh lặn lộn, quần quại như con sâu giữa bày kiến dữ. Dù vậy, trí óc anh vẫn rần rỏi sáng suốt. Anh biết mình phải chết nhưng không thể chết trong những cái mỏ hôi thối của loài ác điều.

Không thể để lũ quái điều này muốn cắn, muốn xé, muốn nhai, muốn nuốt gì cũng được.

Anh dũng mãnh chống chọi. Trong mớ cánh đen thui, anh quơ tay chộp được một cánh, rồi hai cánh. Anh ghi chặt, nghiền răng, siết cổ. Con quạ chết không kịp ngáp. Một con, rồi một con nữa, anh bóp chết thật hả hê.

Tưởng chừng như thế lũ quạ sẽ bay vù lên, nhưng không, chúng vẫn trơ lì cắn mổ. Chồng chết, mặc. Vợ chết, mặc. Con cái chết, mặc. Ăn cái đã. Ăn cho bằng được miếng thịt chua rệu ngon lành kia.

Ăn, ăn nữa. Gãy cổ cũng cứ ăn, rã cánh cũng cứ ăn, lòi họng vẫn cứ ăn. Ăn cái đã rồi ra sao thì ra. Mau lên anh em ơi, quạ quạ.

Lũ quạ lại đè anh xuống sát đất.

Lại giành giựt từng chút thịt da.

Nín thở, để dành hơi, rồi anh cố sức tung mình lên như cái cây mạnh mẽ xé đất mọc lên. Nổi tai ương lạ mặt, nổi cực hình chó đẻ, nổi bi thảm thần sầu, anh đập

bằng tất cả. Anh đéch thềm chịu đựng. Giờ là lúc tung hô hết thấy, còn một phút, một giây là còn chịu chơi giết chóc. Anh chộp ngay một con, kéo căng cái cổ nó ra, đưa lên miệng, cắn. Anh cắn với tất cả hờn căm. Anh cảm thấy một nỗi khoái cảm man rợ trào lên ngực. Anh nghe máu nóng hôi hổi của nó chảy qua cổ họng.

A, ha ha, ta cũng biết uống máu, ta cũng tàn bạo man rợ có thua gì chúng bay đâu!

Quả là anh đang khát, mà máu chẳng phải là nước sao? Một thứ nước màu đỏ làm cho anh ngất ngây như say rượu. Anh ném cái xác cạn kiệt về phía những con quạ đang tức bực nhìn anh. Ăn đi, ăn đi, đồ khốn. Anh mắng mỏ, rượt đuổi, nhưng chúng vẫn không chịu bay đi, chỉ nhích xa hơn một chút. Đợi chờ.

Anh lợm giọng nhìn những miếng thịt tím chát, những mảng tóc nhầy nhựa bị bứt ra khỏi sọ, những khúc ruột nhàu nhò, những lóng xương rơi rụng. Khi còn sống, có lúc nào hẳn nghĩ tới cái kết cuộc bản thủ này không? Dĩ nhiên, đã chết thì ai cũng phải mục rữa, nhưng tanh bành té bẹ bày hầy như thế này quả là điều

không ai muốn. Chết không có gì đáng sợ, chỉ sợ là sau khi chết.

Lũ quạ lại kêu tên mình đầy thách thức. Trong bọn, một số nó nhô đầu ra đủ đờn làm anh ngứa mắt. Anh nhặt cây gậy ném về phía chúng, nhưng nhanh hơn, chúng nhảy sang một bên tránh được. Chúng lại kêu quạ như chế nhạo. Trong khi đó mặt trời ném những tia sáng mãnh liệt vào cái xác bị cào xé tan hoang. Ngực bị khoét để lộ trái tim sứt mẻ tả tơi. Bụng trống hoác, chẳng còn chút gì là gan ruột của một con người.

Người tù dĩ nhiên không trông thấy được cái xác phơi mở trên lưng anh, nhưng nhìn những gì rơi vãi trên mặt đất đỏ, anh cũng đoán được là chẳng còn hình tượng gì của một con người đã từng được sinh ra dưới ánh mặt trời. Vậy thì một con người, cái điều đáng nói, ấy là nếu không làm được điều gì tốt đẹp thì cũng đừng nên làm điều gì xấu xa.

Quan trọng chính là không làm điều gì xấu.

Lũ quạ bỗng dưng bay đi, bỏ lại những cái xác của đồng bọn. Mặt trời đang thụt xuống sau lưng những

mỏm núi. Bóng đêm từ các hốc hang lặng lẽ trườn ra chiếm lĩnh. Mặt đất bắt đầu chớm lạnh, rồi lạnh và sau cùng là lạnh ngắt. Giờ là lúc người tù phải đối mặt với đêm tối mênh mông và cô đơn cùng tột. Anh mệt mỏi định nằm xuống nhưng cái xác méo mó chông chênh không cho anh nằm ngửa. Anh ngồi ôm gối, gục đầu vào hai cánh tay. Ngủ, ước gì ngủ được một chút. Bao lâu nay anh chỉ có mê mệt chứ không biết đến ngủ ngon một giấc là gì.

Yên lặng quá. Tiếng đá lăn càng làm cho sự yên lặng rõ rệt hơn. Lũ quạ thè mỏ mà cũng được việc. Có chúng đâu sao cũng đỡ buồn. Nghe chúng ca mãi bài ca quạ quạ cũng chán. Nhưng đánh nhau với chúng thì thật sướng tay. Chúng đi đâu nhỉ, đi đón thần chết sao? A, lúc này chính là lúc thuận tiện nhất để thần chết đến. Thì cứ đến đi, mi cũng là một tay anh chị ưa rình rang, lúc nào cũng có thuộc hạ xun xoe. Ta thích đối mặt với mi một cách ngang ngửa.

Vào lúc đêm lên thật sự, người tù nằm co quắp trên đất lạnh. Hồn ma của cái xác trên lưng anh đến xem cái xác của chính mình, khóc rống lên một tiếng, rồi bỏ đi.

11. Tự do để được chết

Đã qua rồi một đêm lạnh tím ruột gan, qua rồi một đêm tim óc tưởng chừng đông cứng. Cái xác đã bớt mùi hôi. Nhưng bánh và nước đã không còn. Lũ quạ đã giẫm đạp cho nát tan.

Tuy vậy, đêm đã lại giúp anh tươi tỉnh. Anh tin là mình có thể chịu đựng thêm một ngày dài nữa. Mình cũng gan cóc tía đấy chứ, anh nghĩ, không gan mà sống được đến giờ này sao!

Trên cao kia, lũ quạ bắt đầu một ngày mới với tiếng chào nhau quạ quạ đến đỉnh tai điếc óc. Chúng rạch nát bầu trời bằng những đôi cánh đen. Chúng lượn vòng từ cao xuống thấp, rồi lại từ thấp lên cao. Chúng găm ghè khoe mẽ, làm như thể bộ cánh đen ấy là cực kỳ bảnh chọe, giàu sang và quý phái. Sau cái nghi thức đáng ghét của thần chết, chúng sà thấp sát đầu anh.

Chúng tham lam phóng thẳng những cái mỏ nhọn vào người, cắn xé bất cứ thứ gì cắn xé được, ngay cả thịt da anh, quần áo anh. Sau một đêm, những miếng thịt chua rệu đã không còn trong những cái điều dơ bẩn. Chúng đang đói, rất háu ăn. Chúng muốn ăn ngay cả anh. Nhưng lần này, anh không cho phép chúng hỗn hào như thế. Sức trẻ và hơi đêm mát lạnh đã giúp anh đứng lên được. Trong tay anh lại có cây gậy. Anh bậm môi đứng thủ thế như một hiệp sĩ.

Anh vung gậy lên. Lũ quạ bất ngờ thấy anh có vũ khí liền bay ra xa. Quạ quạ! Cái thằng người chết tiệt, cái gã toi đâm, mày chọc giận bọn tao hả, quạ quạ!

Không phải vài trăm con mà có cả ngàn con. Dường như bao nhiêu quạ ở khắp vùng đều kéo về đây. Và vì đông nghịt như thế, nên chẳng gậy, chẳng gươm nào làm cho chúng sợ. Chúng lại bay lượn trên đầu như cả một đám mây đen. Chúng khiến anh dù có sắp chết cũng không thể đứng đó mà nhìn. Ở chúng, có một vẻ gì vừa ti tiện, vừa xác lác làm anh kinh tởm. Thà anh chết rục trong một vũng bùn nào đó, chứ không thể chết dưới những đôi cánh bẩn thỉu và trong những cái mỏ hôi hám của chúng.

Quạ quạ!

Chúng lại lao tới tấp vào người anh. Bụi đỏ tung lên mù mịt. Anh không nhìn thấy gì, chỉ biết vung đại cây gậy lên, quơ ngang quơ dọc như một kiếm sĩ mù. Chúng nhiều đến nỗi, dù quơ lung tung như thế, nhưng đầu gậy lần nào cũng đánh trúng. Anh khoái chí reo lên: trúng này! Và trúng thật, cây gậy đã tìm đúng ngực kẻ thù. Một tiếng bịch phát ra, một xác quạ rơi xuống. Một con. Hai con. Nhiều quá, đến cả chục con. Nhưng lũ quạ không vì thấy đồng loại chết mà hoảng sợ. Trái lại, chúng hăng máu hơn, lì lợm hơn, đâm bổ vào anh như một bầy sói.

Anh bị xô ngã, cây gậy tuột khỏi tay. Hàng trăm cái mỏ tranh nhau xé những miếng thịt da lớn. Chúng kéo những khúc ruột còn sót lại đem qua, gặm cạp lột sột vào những xương, những gân. Thế rồi, chúng lòi ra được trái tim, to, đen, tơ tót như trái bóng làm bằng giẻ rách mà lũ trẻ con chân đất nhà quê thường chơi. Chúng cũng giành nhau trong bụi mù như lũ trẻ, nhưng để nuốt chứ không phải đá vào gôn.

Anh ngồi gục đầu, úp mặt trên hai đầu gối, cố sức giữ kín ngực mình, để mặc chúng muốn cắn muốn xé gì cũng được. Cả cái xác trên lưng anh, chỉ trong chốc lát đã nằm trong những cái điều hôi thối. Cái xác đó nếu là xác của một kẻ đã từng giết hại hàng trăm hàng ngàn người như anh cảm nhận thì quả thực bữa tiệc thối tha này mới hả hê làm sao!

Cái lòng chảo đỏ như máu, giờ như nhóp với những xác quạ đen, những khúc xương trắng, những thừng những xích. Thôi thế cũng được. Chẳng còn dòi, chẳng còn thịt da mục rữa, cứ mỗi bước đi là kêu nhóc nhách. Chỉ còn mỗi mình anh với nỗi trống không. Và đây là tự do, một tự do vô cùng bi thiết. Anh sẽ cố tìm đến một hốc hang, sẽ giấu mình trong đó. Chỉ có bóng tối và anh, chỉ có cái nhà mồ vĩnh cửu là đá. Anh đâu có làm hại ai, anh không có một chút bí mật đáng hổ thẹn nào thì việc gì phải dấu chôn trong những cái điều hôi hám.

Anh đứng lên, cảm thấy người trở nên nhẹ và rỗng. Anh lão đảo, ngật ngư. Anh như đứa trẻ tập đi, xệnh xạng, ngã lên ngã xuống. Nhưng mà vui. Anh thấy cái gì cũng mới, cũng ngộ.

Cả một bộ xương của cái xác được lũ chim tháo tung ra vung vãi. Đây là xương sọ với hai hốc mắt đen và hàm răng giả, trước kia chứa đầy những mưu mô, những lọc lừa, những biển lận, những tham vọng cuồng điên, giờ nằm lăn lóc như một cái bình vỡ cũ bỏ lại bên đường. Và đây là xương ức, xương sườn, cả xương bánh chè, xương háng, xương hông như cột kèo, mè rui của một ngôi nhà, đổ sụm xuống. Chẳng khác gì xương súc vật sau những cơn đại dịch.

Anh trông thấy nàng chạy quanh đòi một mình. Đôi móng nàng như hai quả dưa hấu. Nàng chạy và chạy mãi, miệng không ngớt gọi tên anh như một lời cầu đảo. Nàng vẫn tươi trẻ ngọt ngào. Xương chân của nàng thật rắn chắc. Anh nhớ là mình cũng mạnh khỏe tốt tươi như thế. Anh đã từng là con hoẵng, con nai. Nếu nàng biết được anh sắp bị tháo tung ra như thế kia, chắc nàng sẽ đau xót vô cùng. Nhất định là nàng sẽ nhặt nhanh không bỏ sót một chút nào, một sợi tóc cũng không. Nàng sẽ lau rửa bằng nước mát, sẽ bọc trong chiếc áo tằm mờ hôi. Nàng sẽ mang anh theo bên mình như đang mang đứa con trong bụng.

Anh thấy nàng đỏ áy trong bóng chiều và trong sắc đỏ của lửa. Nàng ngồi ở chỗ hai người thường ngồi. Ở đó, anh và nàng vẫn thường nhìn cái bóng nắng lặng im lướt qua bãi cỏ. Đó là lúc hai người nhìn rõ bước đi của thời gian. Phải nói là chạy vì quá nhanh. Rồi đêm xuống bình yên như để cho thời gian nghỉ ngơi. Cũng có thể là thời gian ngừng lại để cho hai người yêu nhau.

Người tù đã đi được nhiều bước. Không còn xiên xẹo ngã nghiêng, anh đi bằng những bước chậm và chắc. Chiếc gậy giúp anh tựa vào để khỏi bị ngã. Anh đếm đủ năm mươi bước thì dừng lại để thở. Không còn mùi xác chết, anh cảm thấy không khí ở đây tuy nóng nhưng rất trong lành. Núi trước mặt anh gần hơn. Những khe sâu, những hẻm kín đã dần dần hiện ra. Anh bồi hồi như thể đó là một góc của nhà anh. Một cảm giác mát dịu giúp anh tin rằng, chắc chắn mình sẽ tới được nơi đó. Hơn lúc nào hết, cái hóc hẻm đó giờ đây là chốn thường trụ của thiên đường. Phải tới đó thôi, lũ quạ đã bắt đầu gào la đòi anh bỏ lại xác thân cho chúng.

Một giờ!

Rồi thêm nhiều giờ!

Sau cùng là đến cuối ngày với một hoàng hôn khô róc.

Dù bị khát cháy cổ, dù bị lũ quạ liên tục tấn công, khiến vai áo anh bị xé rách, thịt da anh bị cào xước, những giọt máu hiếm hoi đã rơi xuống, nhưng anh cũng đã tới được nơi muốn tới. Núi đón anh vào khe như con gà mái xòe cánh ra cho đàn con trốn núp. Từ trong hốc hang này, lũ quạ dường như đã lạc mất phương hướng.

Phải nói là anh lết tới thì đúng hơn. Tay anh tươm máu. Nhưng anh đã tới được cái nhà mồ kín đáo của mình. Có thể gọi đó là một kỳ công. Chưa khi nào trong đời, anh vượt qua được một thử thách nghiệt ngã, cam go như thế. Anh rất vui, dù biết rằng mình chỉ có thể sống thêm được một vài giờ nữa. Anh có thể nhịn đói chứ không thể nhịn khát. Lúc này ước gì có một cơn mưa.

Anh rải mình nằm dài trên đất, mơ hồ nghe tiếng quạ kêu như tiếng kinh cầu hồn.

12. Bay lên với đường bay xanh biếc

Có một lúc người tù nhìn mặt được cái chết. Nó khác hẳn với những gì anh đã nghĩ tới và tưởng tượng ra.

Nó không phải là con quỷ nhập tràng với hai chiếc răng nanh luôn nhỏ máu.

Nó cũng không phải là một yêu nữ xỏa tóc, đêm đêm chui vào giường để hút hết tinh lực của những anh chàng đại gái.

Nó không mang đôi cánh đen dài lướt phượt với lưỡi hái trong tay.

Nó cũng không nhe hàm răng trắng nõn mà không một tiếng cười.

Nó không phải vậy.

Nó như anh!

Nó cũng buồn rầu mỗi mệ, cũng đơn độc bi thiết như bị bỏ rơi. Cặp mắt nó đen, sâu thẳm, nhưng không như hai hốc mắt của đầu lâu, mà sâu êm đến nỗi người ta có thể bình yên chui tuột vào đó.

Bằng cách nào? Từ lòng đất chui lên, từ trong các hốc đá bò ra, hay từ trời cao đáp xuống?

Anh không rõ. Anh chỉ thấy nó ở bên mình, gần gũi thân quen, như đã từng chung sống với nhau dưới một mái nhà.

Hắn ngồi xồm trên đất, hai bàn tay với những ngón dài và nhỏ, ôm lấy hai đầu gối tựa cằm lên, tai hơi vênh như sẵn sàng lắng nghe những lời khóc than xin xỏ. Hắn chỉ nhìn, không nói. Hắn ân cần một cách tinh tế. Hắn như cha đạo đứng trước con chiên trong giờ phút lâm chung.

Khi nhìn thấy hắn, anh ngạc nhiên đến độ muốn kêu lên. Anh nhìn hắn từ đầu đến chân với cái nhìn thô bạo. Anh như muốn sờ nắn xem hắn có thật không. Anh muốn vỗ vai, nhắc bổng hắn lên. Anh không tin hắn giống mình. Nhưng khi nhìn thấy cái nụ cười hơi điệu cợt, hơi lạnh lẽo buồn rầu của hắn xuyên lướt qua tim óc, thì anh tin là hắn có thật. Hắn chỉ khác anh cái hơi lạnh đặc biệt chỉ có hắn mới toát ra được.

Đúng là y như một con người. Hắn giống anh như hai anh em song sinh. Nhưng cái hơi lạnh ấy lại làm cho hắn không phải người, cũng không phải cái bóng, lại càng không phải là một ảo ảnh.

Hắn ngồi gọn gàng, nhỏ nhắn, với một dáng vẻ hết sức dễ thương, y như một cô gái vừa rụt rè vừa tình tứ, đang ngồi bên cạnh chàng trai yêu dấu của lòng mình. Hai bàn chân hắn ngập sâu trong bụi đỏ và đôi móng hắn chạm đất khít khao.

Rõ ràng là như thế, nhưng cũng thật lạ lùng là hắn như đang có vẻ lửng lơ. Hắn như đang ngồi giữa khoảng không, nhìn anh với cái nhìn kiên nhẫn của kẻ biết cách đợi chờ.

Đột nhiên, anh cảm thấy run sợ. Anh thực sự bối rối trước cái nhìn của hắn, như con chuột bắt gặp cái nhìn của con mèo. Anh thôi không dám nhìn hắn. Cái hơi lạnh kỳ lạ không ngớt tuôn ra từ đôi mắt đẹp của hắn, như hai luồng nhân điện trong mắt người thôi miên. Nó làm cho bao nhiêu xương cốt của anh như sắp tan ra. Anh giống như con sứa với trái tim thoi thóp sắp tan chảy dưới ánh mặt trời..

Ôi, cái chết cũng lại là một tên sai dịch nữa sao? Ta trông người quen thuộc như anh em bè bạn. Người nữ lòng nào hành hạ ta thêm nữa. Một cách hào phóng, nhân hậu, xin người hãy mau thọc tay vào ngực ta, nắm lấy trái tim dai dẳng trung thành. Nắm lấy nó và mang đi. Ta chỉ còn có ngân ấy để lấy vé vào vương quốc của người. Xin hãy nhanh tay lên, ta mệt mỏi quá rồi.

Nhưng khi hắn nâng bàn tay xương xẩu của hắn lên, định đặt vào phía bên trái ngực anh, nơi trái tim nhỏ bé nhưng dũng mãnh đang cố thủ, thì đột nhiên anh cảm thấy mình tội tệ thấp hèn, sao lại có thể mời mọc cho không như thế. Nếu trái tim là đứa con, thì anh là người cha khốn nạn. Nếu là người tình thì anh là kẻ bạc tình hèn hạ. Anh đã từng muốn chơi ngang ngựa

với hắn kia mà. Chưa đánh nhau với hắn một trận mà đã đầu hàng sao?

Anh đặt tay lên ngực mình, quyết không cho bàn tay bản thủ của hắn chạm vào. Anh ngẩng cao đầu thách đố. Nhưng cái chết rất khôn ngoan và lịch lãm. Hắn đã đoán trước phản ứng của anh, nên bằng một cử chỉ thân mật, hắn đặt tay lên vai anh, vỗ vỗ. Tức khắc, hắn làm dịu ngay cơn hốt hoảng của anh. Và, bằng cái nhìn của một người tình hứa hẹn sẽ hiến dâng thể xác nhưng chưa phải lúc này, hắn đứng dậy cáo từ. Đôi môi mỏng của hắn bỗng trở nên ấm áp với một nụ cười tuyệt diệu.

Cho đến khi hắn mờ dần rồi tan loãng, anh hãy còn ngẩn ngơ. Anh vẫn chưa tin được cái chết sao lại dịu dàng, dễ yêu mà cũng dễ ghét như thế.

Đã hai ngày không có một giọt nước, cái chết đem anh đi lúc nào mà chẳng được. Nó chỉ muốn ồm ờ đùa chơi một chút vậy thôi. Nó như một cô gái lọc lừa, ngả ngớn với anh tình nhân già. Ắ đưa bàn tay mân mê khắp nơi, bàn tay với những ngón mê đắm như thuốc phiện, lần mò đến cái nơi thiết yếu nhất, và một cách lả lơi cợt nhả, một cách như thử cho vui vậy thôi, một cách nũng

nụ ngọt ngào, rút lấy cái bóp phơi, rồi lấy tập sét bảo ký cho ả một ngân phiếu bằng cả một cuộc đời. Vậy nên, khi cái chết đồng đành bỏ đi, anh cảm thấy cô độc hơn bao giờ. Anh đang sống, dù chỉ trong chớp mắt tâm trạng của một người bị tình phụ, nhưng không giận nàng mà chỉ giận mình.

Anh nhìn cái hộc đá với cái nhìn ngạc nhiên. Cả cái lòng chảo đồ sộ ngoài kia như mới thấy lần đầu, chứ không phải đã sống và đã chết cùng với nó từng phút từng giờ. Không biết là lần thứ bao nhiêu, anh muốn biết vì sao lại bị đày ải đến nơi đây, vì sao phải chịu một cực hình có lẽ từ xưa đến nay, chưa có ai phải chịu như anh. Và vì sao, yêu lấy ngọn đời và ruộng rẫy, chung lưng đấu cật với xóm giềng lân tuất lại là một trọng tội? Cho đến giây phút cuối cùng chạm mặt với cái chết, anh vẫn còn âm ức.

Thực ra, cái chết kéo dài này là để cho cha anh, nhưng lúc ấy bọn họ chưa kịp nghĩ ra. Mặc dù đã trốn chạy đến tận cùng trời cuối đất, nhưng cái án tích phản động vẫn đuổi theo mãi mãi đời ông. Đánh rắn phải đánh dứt nọc. Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc. Chẳng những nhỏ mà còn làm cho tàn mạt điêu đứng mới thôi. Anh là cái giá

phải trả luôn cả gốc lẫn lãi, cho nỗi khiếp sợ và căm giận của bọn họ.

Giờ đây, cái chết đúng là một sự giải thoát. Nhưng cái cách tiếp cận của hắn làm cho anh khó chịu. Hiên nhiên, cái chết sẽ trở lại trong đêm nay. Anh biết chắc như thế vì cái nhìn hứa hẹn của hắn. Hắn sẽ tới không như người bạn nữa. Hắn sẽ tới, có lẽ, như một con buôn. Hắn sẽ mua lấy thân thể anh, đập vỡ tất cả xương thịt, chỉ để lấy một trái tim rực sáng như người ta lấy ngọc ở những con trai.

Anh bỗng trở nên khúc mắc, ngại ngùng. Anh cảm thấy rõ rệt là cùng lúc vừa mong hắn tới, lại vừa mong hắn bận gì đó không tới. Anh nửa muốn được giải thoát vì những khổ đau nhục nhã hết chịu đựng nổi, nửa hãy còn bịn rịn không muốn rời xa cuộc sống. Anh hãy còn xúc động khi nghe trái tim vẫn đập bồi hồi trong lồng ngực. Trái tim trì chí tội nghiệp vẫn thoi thóp lên tiếng đòi được sống, cho dù là sống trong cuộc lưu đày.

Người tù nhìn xuống cái thân thể quạnh hiu, nghèo nàn của mình. Nó giống như một chiếc áo tời tàn sập bỏ lại trên trần gian. Những tay, những chân, những môi,

những miệng, xác xơ như thế này còn giữ lại cho ai! Anh bây giờ như một cây bị tước trụi lá, như một hải đảo trên một cái biển chết không còn nước. Anh trở ra với nỗi vô duyên thừa thãi. Chỉ có lũ quạ đen là thực sự chờ mong anh với tất cả thèm thuồng.

Đêm đã đầy tràn, nhưng cái chết nhong nhảnh vẫn chưa chịu đến. Hấn vẫn còn dạo chơi đầu đó trên những mỏm đá đen. Hấn bắt anh phải chờ như thuyền đợi con nước lên.

Anh thoi thóp chờ!

Và trong nỗi mong đợi hắt hiu, hình ảnh nàng hiện ra trong trí anh như một dấu chấm than tội nghiệp. Một dấu chấm than hay một giọt nước mắt đang rơi cũng thế. Cũng xanh rớt mong manh, cũng lẻ loi đơn độc. Nàng tiếp nối cuộc hành hình giữa cái rồn đời cũng đỏ khé, đỏ bầm, đỏ chát. Nàng là tiếng vọng bi thương của cuộc đời anh khốn khó.

Sau cùng, thì hấn cũng đến. Hấn mang theo một cái bọc đen ngòm. Hấn đến sát bên anh như một bác sĩ ân cần đến thăm con bệnh. Anh không còn đủ sức để chào

mời hay đuổi xua. Anh để mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Đầu tiên, hấn vuốt ve chân tay anh. Bàn tay quý quái của hấn chạm tới đâu là hơi lạnh tràn theo tới đó. Rồi hấn lôi từ trong bọc ra những thỏi đen dài mịn như than đước. Hấn nhẹ nhàng luồn vào hai chân anh. Rồi hai tay. Rồi bụng. Và sau cùng là đầu. Những thỏi đen không hút nước nhanh như bột biển.

Anh cảm thấy cả người đen như đêm ba mươi. Hấn cũng đen. Chỉ có trái tim anh rực sáng và bất ngờ bay vọt ra khỏi lồng ngực.

Bay, bay vút lên trời cao với đường bay xanh biếc như sao băng.

Viết xong 1969

Hiệu đính 2016.

Khuất Đẩu

Người Tử Tù
Tiểu Thuyết của Khuất Đẩu.

Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu
Ấn bản điện tử
2016

©T.Vấn 2016